OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM.

Rok II 15 kwietnia — 1 maja 1933 r. № 8—9

EGZEKUCJA SĄDOWA

ORGAN ZAWODOWO-KORPORACYJNY
KOMORNIKÓW SĄDOWYCH

Cena numeru Zł. 4.—

WARSZAWA

TREŚĆ:

Wydawca: **Zarząd Główny Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzeczypospolitej Polskiej.**

Komitet Redakcyjny:

Daroszewski, Januszowski, Lutostański, Mieczyński, Tasarek

Redaktor: **Bolesław Borzęcki.**

Adres Redakcji i Admin.: **Warszawa, ul. Kredytowa 16 m. 29** lokal Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzplitej Polskiej.

Konto P. K. O. 23.452.

Redaktor przyjmuje codziennie (prócz sobót i świąt) przy ul. Ogrodowej 25, tel. 282-62, od godziny 16 — 18.

Prenumerata miesięczna — zł. 4.—, kwartalna — 12.—.
Cena ogłoszeń: Strona — 100 zł., ½ str. — 50 zł., ¼ str. — 25 zł., 1/8 str. — 12 zł., 1/16 str. — 6 zł.

Rękopisów redakcja nie zwraca.

P. Wiceminister Sprawiedliwości Stefan Sieczkowski o nowej organizacji komorników.

Z dniem 1 kwietnia instytucja komorników sądowych znalazła się już całkowicie pod rządami nowego ustawodawstwa i przepisów, wchodząc na nowe tory urzędowania i bytowania. Jednocześnie już w pierwszym okresie stosowania nowych przepisów w praktyce, jak to zresztą zawsze bywa przy wprowadzaniu w życie nowych ustaw, komornicy napotkali wiele trudności, a liczne zagadnienia wywołały poważne wątpliwości co do poszczególnych przepisów. Dążąc nieustannie do wyjaśnienia wszelkich wątpliwych zagadnień, wynikających z toku czynności egzekucyjnych, a to w celu dokładnego informowania ogółu komorników dla ujednostajnienia postępowania egzekucyjnego, zwróciliśmy się do p. Wiceministra Sprawiedliwości Stefana Sieczkowskiego z prośbą o wypowiedzenie opinji w najbardziej aktualnych kwestjach, żywo interesujących ogół komorników.

P. Wiceminister Sieczkowski pochwalając intencję Redakcji „Egzekucji Sądowej" przychylił się do naszej prośby i przyjął nas 21-go kwietnia poświęcając dłuższą rozmowę.

Na wstępie naszej rozmowy, nawiązując do wywiadu udzielonego przez p. Ministra Sieczkowskiego „Egzekucji Sądowej" w lipcu ub. roku, w którym p. Minister, omawiając przyszłą organizację instytucji komorników, powiedział, że „sprawy dotyczące komorników muszą znaleźć swoje rozwiązanie, gdyż dotychczasowy stan rzeczy nie można uważać za zadawalający" zapytaliśmy:

— Czy obecną organizację instytucji komorników uważa p. Minister za zadawalającą?

— Uważam, że przeprowadzona reforma — powiedział p. Minister Sieczkowski — została rozwiązana właściwie. Co się tyczy komorników to nowe przepisy całkowicie zapew-

niają im egzystencję. A jest to rzeczą ważną, gdyż stanowi zabezpieczenie komorników przed utratą środków utrzymania wrazie ewentualnego spadku ilości egzekucji. Jednocześnie znalazła swoje rozwiązanie i kwestja nie mniej ważna, jaką jest zabezpieczenie emerytalne.

— Ze wszystkich stron dają się słyszeć głosy o braku wykładni i autorytatywnego komentarza do prawa o sądowem postępowaniu egzekucyjnem, co niezmiernie utrudnia ujednostajnienie postępowania egzekucyjnego i rozwiązanie nasuwających się wątpliwości.

— Prawo o sądowem postepowaniu opracowywane było bardzo szybko i na wydanie motywów nie było czasu, gdyż zależało nam aby weszło w życie jednocześnie z K.P.C. Szczegółowe motywy do prawa o sądowem postępowaniu egzekucyjnem opracowywał z ramienia Komisji Kodyfikacyjnej p. prof. Stefko. Gdy ta praca zostanie ukończona uzupełnimy ją motywami do poprawek wprowadzonych przez Komisję Ministerstwa Sprawiedliwości i nie omieszkamy wydać. Przy wprowadzeniu w życie każdej nowej ustawy wynikają liczne trudności, które z biegiem czasu, w miarę oswajania się z prawem, zmniejszają się i znikają. Jako na przykład wskażę na intensywną pracę Senatu rosyjskiego, który po wejściu w życie rosyjskiego ustawodawstwa cywilnego wydawał całe tomy orzeczeń, a następnie ilość orzeczeń pokaźnie się zmniejszała. Przewidywaliśmy nieuniknione trudności, jakie napotykać będą komornicy i dlatego wprowadziliśmy przepis, że komornicy w wypadkach pewnych wątpliwości mogą zasięgać opinji u sędziów grodzkich.

— Zarząd Główny Zrzeszenia Komorników z prezesem Sankowskim i wiceprezesem Borzęckim na czele postawił sobie, jako zadanie najważniejsze pogłębienie kwalifikacyj zawodowych członków Zrzeszenia i udzielanie na łamach „Egzekucji Sądowej" odpowiedzi na napotykane przez komorników wątpliwości, ale praca ta jest utrudniona wskutek braku źródłowego materjału.

— Przeglądając „Egzekucję Sądową" — powiedział p. Minister Sieczkowski — zwracamy uwagę na poruszane zagadnienia i je rozważamy. Usiłowanie Zarządu Zrzeszenia w kierunku informowania komorników w sprawach należytego stosowania przepisów K. P. C. i taksy są godne popar-

cia. Dlatego też we wszystkich kwestjach wątpliwych co do K. P. C. i taksy Zarząd Główny może zwracać się do Departamentu Ustawodawczego lub bezpośrednio do mnie z zapytaniami na które otrzyma odpowiedź, a „Egzekucja Sądowa" poda je do wiadomości ogółu komorników. Niewątpliwie przyspieszy to zorjentowanie się komorników w nowych przepisach, jak również ujednostajnienie postępowania egzekucyjnego.

-- Mimo zapewnienia komornikom egzystencji istnieje poważna obawa pauperyzacji stanu komorniczego wobec niskiej taksy, gdyż 40%, przeznaczone na utrzymanie kancelarji wraz z innemi opłatami, mogą być niewystarczające.

— Sądzę, że obawy pod tym względem są niesłuszne, gdyż każdy powinien ograniczać się do posiadanych wpływów. Co do taksy to niema zamiaru podwyższenia jej.

— Wiele trudności napotykają komornicy z powodu przepisu § 18 taksy co do kosztów podróży, gdyż przewidziana opłata nie we wszystkich okręgach jest wystarczającą i na skutek tego przepis ten bywa różnie komentowany.

P. Minister Sieczkowski cytując powyższy przepis oświadczył:

— Przepis ten jest zupełnie wyraźny i nie daje powodów do różnego komentowania, gdyż komornik ma prawo pobierać 40 groszy za każdy rozpoczęty kilometr odległości miejsca dokonania czynności od jego siedziby czyli po 20 gr. za kilometr, gdy liczy drogę powrotną. Przyznaję, że nie jest to rozwiązanie idealne, ale pragnęliśmy uniknąć proporcjonalnego podziału kosztów przejazdu, gdyż ten podział trudno było skontrolować, a na tem tle były jednak nadużycia. Obecny przepis, zezwalający na pobieranie opłaty od kilometra jest prostszy i ułatwia kontrolę. Co się zaś tyczy wysokości opłaty to jest ona wystarczająca wobec niskich cen na prowincji. Ze strony egzekwujących dochodzą do Ministerstwa uwagi, że ta opłata jest raczej za wysoka. Komornicy na prowincji powinni sobie dawać radę z wyszukaniem tańszych środków komunikacji i większość sobie radzi wydając raz mniej, raz więcej, niż pobrano wynagrodzenia zgodnie z taksą. Jest to więc do pewnego stopnia ryzyko zawodowe.

— Czy zamierzoną jest redukcja rewirów egzekucyjnych wobec zmniejszania się egzekucji?

— Przy ustalaniu etatów brana była pod uwagę ewentualność nieobsadzania niektórych rewirów po zwolnionych i w niektórych apelacjach to częściowo nastąpiło. O redukcji rewirów egzekucyjnych narazie nie myślimy.

Na zwróconą przez nas uwagę, że podział rewirów na prowincji jest nierównomierny wobec czego wiele rewirów jest niejako upośledzonych p. Minister zauważył, że aczkolwiek idealny podział jest trudny do urzeczywistnienia sprawę tę poleci uwadze pp. prezesów sądów apelacyjnych.

Następnie poinformowaliśmy się o losach memorjału Zarządu Głównego z dn. 9 marca r. b. w sprawie powołania Komisji Weryfikacyjnej w celu ustalenia nabytych praw służbowych przez obecnie urzędujących komorników w okręgach Sądów Apelacyjnych Warszawskim, Lubelskim i Wileńskim.

P. Minister Sieczkowski przyobiecał zapoznać się z treścią memorjału i o decyzji Ministerstwa powiadomić Zarząd Główny Zrzeszenia.

Na zapytanie nasze w sprawie licznych nominacji prowizorycznych p. Minister powiedział:

— W b. dzielnicy rosyjskiej, gdzie orjentowaliśmy się lepiej w materjale ilość nominacji prowizorycznych nie jest duża. Chcąc postawić aparat wykonawczy na odpowiednim poziomie a to jest niezbędne, musi być przeprowadzony pewien dobór odpowiednich ludzi. Pod tym względem prowizoryczne nominacje są niezbędne. Inne względy były przy nominacjach prowizorycznych w apelacjach krakowskiej i lwowskiej. Tu dla komorników samodzielne prowadzenie egzekucji było rzeczą nową, a wszak można dobrze pracować w biurze, a nie umieć prowadzić egzekucji, dlatego też okres próby jest potrzebny. Sprawa nominacji odpowiedniego aparatu egzekucyjnego nie jest łatwa i musi być przeprowadzona z biegiem czasu — śruby odrazu dokręcać nie można.

Wreszcie p. Minister poinformował nas, że szereg kwestji z zakresu przepisów K. P. C. i taksy, mogących budzić wątpliwości wśród komorników, stanowią obecnie przedmiot prac Departamentu Ustawodawczego i w krótkim

czasie zostaną podane w Dzienniku Rozporządzeń Ministerstwa Sprawiedliwości.

Po ukończeniu wywiadu podziękowaliśmy p. Ministrowi Sieczkowskiemu za udzielone informacje i wypowiedzenie opinji w tak aktualnych sprawach, jak również za gotowość poparcia wysiłków Zarządu Głównego Zrzeszenia w kierunku ujednostajnienia postępowania egzekucyjnego komorników.

J. Ledkiewicz.

Postępowanie egzekucyjne i zabezpieczające z nakazu zapłaty.

Niejednokrotnie słyszy się, że niektórzy komornicy odmawiają zabezpieczenia względnie natychmiastowego wykonania na podstawie wydanego nakazu zapłaty w wypisie, poświadczonego przez sekretarza, a nieopatrzonego klauzulą wykonalności.

Otóż takie rozumowanie, zdaniem moim, jest niezgodne z obowiązującem obecnie w tym przedmiocie prawem.

Przepisy K. P. C. uregulowały kwestję tytułów wykonawczych odmiennie od U. P. C., a mianowicie: tytułami egzekucyjnemi w rozumieniu art. 527 K. P. C. są między innemi prawomocne orzeczenia Sądu, wydane w wypisach zgodnie z art. 144 § 1 i 354 K. P. C., poświadczonych przez sekretarza o czem wspomina również § 62 regulaminu wewnętrznego urzędowania sądów apelacyjnych, okręgowych i grodzkich i zaopatrzonych klauzulą wykonalności, podpisaną przez sędziego, co łącznie stanowi tytuł wykonawczy (526 K. P. C.).

Jednakże art. 526, 527 i 528 K. P. C. nie obejmują nakazu zapłaty, stanowiącego zgodnie z art. 463 K. P. C. przed jego uprawomocnieniem się tytuł zabezpieczenia, bo po uprawomocnieniu się ma skutki wyroku prawomocnego, a jeżeli był wydany na podstawie wekslu lub czeku staje się nadto natychmiast wykonalnym, zaś postępowanie zabezpieczające (art. 837 K. P. C. i nast.) odnosi się do postępowania zwykłego — kontradyktoryjnego i nie może być stosowane w postępowaniu nakazowem - szczególnem.

Pozatem postępowanie nakazowe jest postępowaniem odrębnem, ujętem w oddzielnym tytule piątym K. P. C. i nakaz zapłaty stanowi z samego prawa od chwili wydania jego sui generis tytuł zabezpieczenia, który różni się tem od tytułów egzekucji sądowej, wymienionych w art. 527 K. P. C., że owe orzeczenia, czy też postanowienia muszą być prawomocne, w przeciwnym razie zaopatrzone na wniosek rygorem natychmiastowej wykonalności i dopiero po zaopatrzeniu klauzulą wykonalności stanowią tytuły wykonawcze, zaś nakaz — wezwaniem do zaspokojenia roszczenia i równocześnie orzeczeniem — mandatem, stanowiącym od chwili wydania tytuł zabezpieczenia i bez wniosku natychmiast wykonalnym, po upływie terminu trzydniowego udzielonego do zaspokojenia roszczenia, jeżeli był wydany na podstawie wekslu lub czeku.

Przytem pozostaje jeszcze do omówienia, jak praktycznie wygląda natychmiastowa wykonalność z upływem ter-

minu udzielonego do zaspokojenia roszczeń (art. 463 § 1 K. P. C. in fine). Otóż nie ulega wątpliwości, że Sąd stwierdza wyżej omówiony termin przez ustalenie daty doręczenia nakazu, a wierzyciel, chcąc przystąpić do natychmiastowego wykonania, winien się zwrócić do Sądu o poświadczenie tego na wypisie nakazu, co wystarcza do wszczęcia natychmiastowego wykonania z nakazu zapłaty.

Jan Jakubowski.
Sędzia.

Na marginesie ustawy moratoryjnej.

W numerze 25-tym Dziennika Ustaw za rok bieżący z dnia 10 kwietnia poz. 213 ogłoszona została ustawa z dnia 29 marca 1933 r. o ulgach w zakresie oprocentowania i terminów spłaty wierzytelności.

Ustawa ta dokonywuje, niewątpliwie, przewrotu w dziedzinie kredytu hipotecznego, jest poważnym wstrząsem dla wierzycieli, zmienia też radykalnie procedurę egzekucyjną z nieruchomości. Z mocy samego prawa osiągają skutek wobec stron i osób trzecich nawet bez ujawnienia ich w wykazie hipotecznym ulgi w zakresie oprocentowania i terminów spłaty ustanowione tą ustawą (art. 10 p. 3 ustawy),— i dłużnik nie ma potrzeby zwracać się do Sądu o odwrócenie grożącej mu egzekucji lub o wstrzymanie egzekucji już rozpoczętej. Wszystkie czynności egzekucyjne będące w toku, gdy chodzi o egzekwowanie z nieruchomości za długi kapitalne należności zostają na czas do 1 października 1934 r. zahamowane z wyjątkiem, gdy chodzi o egzekucję odsetek i kosztów. (art. 3 ustawy). Nie oznacza to, by ustawa anulowała ważność już dokonanych czynności egzekucyjnych,— poprostu w czynnościach działających w tym zakresie komorników następuje ustawowo nakazana przerwa. Sąd wypowiadać się będzie co do dalszego toku czynności egzekucyjnych tylko w wypadku wskazanym w art. 11 (1) ustawy t. j., gdy wierzyciel uzyska od Sądu decyzję o uchyleniu ustawowego odroczenia wypłat. Będzie to możliwem w wypadkach „gdy zdolność płatnicza i możliwości gospodarcze dłużnika pozwalają mu na spłacenie kapitału wierzytelności, którego spłata została odroczona ustawą“. Przez to wyrażenie się ustawy odsunięte zostają wszelkie wątpliwości, że to ustawa a nie Sąd, do którego dłużnik nie ma potrzeby się zwracać,— odracza spłatę kapitału.

Dłużnik niema też potrzeby przytaczania jakichkolwiek

powodów faktycznych uzasadniających odroczenie spłaty kapitału (powodem do niewypowiadania wierzytelności jest, jak to wynika z ust. 2-go art. 6-go ustawy, samo obniżenie się wartości nieruchomości skutkiem ogólnych warunków gospodarczych, jako podstawowa konsumpcja i motyw ustawodawczy dla wydania niniejszej ustawy). Owszem — dłużnik tylko wtedy będzie miał obowiązek udowodnienia swego indywidualnie złego stanu majątkowego (zdolności płatniczej i możliwości gospodarczej), gdy wierzyciel w trybie art. 11 (1) ustawy, jak wyżej, powoła się na dostateczne przyczyny uzasadniające uchylenie odroczenia spłaty wierzytelności.

Ustawa nie daje żadnych wskazań, kiedy Sąd orzekający przyjąć będzie powinien, że zachodzą warunki do uwzględnienia żądań wierzyciela nieodraczania spłaty kapitału. Rozumie się, że taki np. jaskrawy wypadek, czerpany przez nas z praktyki, gdy wierzyciel jest drobnym ciułaczem oszczędności — dłużnik zaś, sam właściciel rentujących realności, zaciągnął dług na utworzenie przedsiębiorstwa handlowo-przemysłowego czy też na inwestycje w swych realnościach, nie będzie budził wątpliwości co do potrzeby uwzględnienia żądań wierzyciela o nieodraczanie spłaty kapitału. Ustawa nie wskazuje dalej wyraźnie, jaki Sąd właściwym będzie dla wydawania w tej mierze postanowień, gdyż odsyła do postanowień kodeksu postępowania cywilnego.

Czytający ustawę wierzyciel nieprawnik może nie zorjentować się co do właściwego przepisu k. p. c. Otóż, zdaniem naszem, wskazanie na art. 40 k. p. c. winno być w ustawie wyraźne, gdyż ten artykuł co do właściwości Sądu sprawę całkowicie rozstrzyga, stanowiąc, że właściwym będzie w każdym wypadku Sąd miejsca położenia nieruchomości, na której wierzytelność figuruje. Zatem nawet w wypadku, gdy dochodzi się odpowiedzialności osobistej zbywcy nieruchomości, który dług hipoteczny poprzednio zaciągnął, przekazując go w ramach odpowiedzialności z hipoteki na nowonabywcę (art. 10 ustawy z dn. 29 marca 1933 r. pkt. 1 i art. 68 prawa hipotecznego), — to i w tym razie właściwym będzie Sąd miejsca położenia nieruchomości a nie miejsca zamieszkania dłużnika. Tak samo chociażby suma długu związanego z hipoteką nie przekraczała sumy 1000 zł., bez względu na różnice co do wysokości przedmiotu sporu właściwym w każdym wypadku będzie tylko Sąd Okręgowy (prawdopodobnie — Wydział Spraw Niespornych). Tak więc z jednej strony ustawa przestrzega ogólnych zasad przyjętych w innych ustawach związkowych. Z drugiej zaś strony co do całego szeregu kwestji ta sama ustawa czyni poważne wyłomy w zasadach porządku prywatno - prawnego uświęconego od dziesiątków lat praktyką opartą na niedwuznacznem pojmowaniu obowiązującego kodeksu cywilnego (mamy na

myśli przedewszystkiem Kodeks Napoleona). Gdy bowiem kodeks, jako naczelną zasadę wysuwa obowiązkowość dla stron zawartych przez nie umów (art. 1134) obecnie ustawa łamie tę zasadę, stanowiąc, jak w art. 5 i 9, że nieważne są umowy co do zrzeczenia się korzyści płynących z ustawowego obniżenia odsetek, oraz że nieważną jest umowa stron co do podwyższenia odsetek ponad 8% jako przyjętej przez ustawę najwyższej normy ustawowej), na wypadek omówienia wyższych ponad normalne odsetek zwłoki za niedotrzymanie terminu płatności odsetek zasadniczo umówionych.

Rozumiemy, że kodeks cywilny w art. 1135 stanowi, że umowy obowiązują również do tego jej słuszność, zwyczaj i prawo tłomaczyć winny dorozumianą umowną wolę stron, wątpimy jednakże, by twórcy kodeksu cywilnego aż tak radykalnie mieli pojmować słuszność, modyfikującą postanowienia umów jednostek, jak to rozumie ustawodawca polski, powodowany względami na rzekomo fatalną sytuację gospodarczą dłużników hipotecznych, a zapoznający również nie mniej fatalną sytuację gospodarczą wierzycieli hipotecznych, co do czego wypowiemy się jeszcze dalej z pewnem zastrzeżeniem. Po zaznaczeniu więc, jaki jest stosunek ustawy do zasady obowiązkowości umów, dla dalszego uzasadnienia naszego twierdzenia, że ustawa pewne zasady kodeksowe łamie zanalizujemy jeszcze przepis art. 7 pkt. 2 ustawy, który głosi, że dłużnik ma prawo żądać, aby wpłacane przez niego dobrowolne odsetki były przedewszystkiem zarachowywane na odsetki należne za czas od 1 kwietnia 1933 r., choćby nie były jeszcze zapłacone odsetki za czas przed tym terminem. Otóż przepis ten jest wręcz sprzeczny z art. 1256 kod. cyw., który głosi w materji zarachowania, że w takim wypadku zarachowania winno być czynione (nb. gdyby wierzyciel w tem względzie mógł skutecznie swą wolę przejawić), — na dług dawniejszy. Ustawa w tym wypadku nakazuje wierzycielowi kwitować według jej specjalnych wskazań. Skądinąd zaś, poczytywując spłatę odsetek i kosztów za pilniejszą od spłaty kapitału, a nawet tak pilną, po 1 kwietnia 1933 r. niepłacenie odsetek przez 3 miesiące powodować ludzie przedterminową spłatę kapitału na wniosek wierzyciela uwzględniony przez Sąd (art. 8 ustawy i nasza interpretacji), — ustawa sankcjonuje postanowienie art. 1254 kodeksu, że zapłata uczyniona na kapitał i odsetki a nie pokrywajaca całego długu zarachowuje się przedewszystkiem na odsetki.

Zgłoszone przez nas powyżej pewne zastrzeżenia co do twierdzenia, że ustawodawca polski nie uwzględnia w dostatecznej mierze fatalnej sytuacji gospodarczej wierzyciela hipotecznego, ma na względzie wielką pod tym względem kon-

cesję uczynioną na rzecz zasady zakazu niesłusznego wzbogacenia się. Otóż dłużnik nie może ciągnąć korzyści ze spowodowania zmniejszenia wartości zabezpieczenia hipotecznego własnym czynem. (art. 6 pkt. 1). W tym wypadku wierzyciel, któremu ustawodawca w ten sposób pragnie zabezpieczyć istnienie dostatecznego zabezpieczenia, ma prawo domagania się wcześniejszej spłaty kapitału. Jest to może, coprawda, niedostateczne przerzucenie ciężaru skutków fatalnej sytuacji własności nieruchomej na barki dłużnika w porównaniu z tem co ustawa czyni względem wierzycieli hipotecznym, w każdym bądź razie jest to dowód indywidualizowania przez ustawę każdego poszczególnego przypadku, gdy specjalnej obrony domagać się będzie również i pokrzywdzony wierzyciel. Nadto zapomnieć nie należy, że drugą jeszcze koncesję na rzecz wierzyciela czyni polska ustawa moratoryjna, stanowiąc, że dłużnik niema prawa korzystać z ulg ustawowych co do odroczenia spłaty kapitału i jego egzekucji przed 1 października 1934 r. w takim zakresie, w jakim może lub będzie mogło być dokonane potrącenie wzajemnych należności między nim a wierzycielem (art. 4 ustawy). Tu ustawa sankcjonuje zasadę równości stron, że wzajemnie one względem siebie jednocześnie się uiszczają z obopólnych zobowiązań jednakowo wymagalnych i likwidalnych, pod tym względem niema uprzywilejowania dłużnika przed wierzycielem, który niema potrzeby czekać na spłatę swej należności, zwalniając się jednocześnie z takiej samej pretensji względem siebie ze strony dłużnika. Niezrozumiałem dla nas jest tylko, dlaczego ustawa czyni rozróżnienia co do wszystkich tu przytoczonych jej postanowień, w zależności od tego, czy chodzi o hipoteki umowne, czy też prawne, sądowe i kaucyjne, które z pod działania ustawy są wyjęte. W tem względzie musielibyśmy szukać tych względów gospodarczych, któremi kierował się ustawodawca, ograniczając w odpowiedni sposób stosowanie ustawy. Dociekania i dyskusję w tym względzie pozostawiamy innym bardziej powołanym.

Jerzy Koenigstein
adwokat.

Samopomoc pożyczkowa.

W numerze 7-ym „Egzekucji Sądowej" z dnia 1 kwietnia r. b. znajdujemy apel Redakcji do Kolegów w sprawie wypowiedzenia się na temat utworzenia, organizacji i uruchomienia kasy pożyczkowo - zapomogowej przy naszem Zrzeszeniu ze wskazaniem środków i dróg, zapewniających kasie w dążeniu do normalnego spełniania jej zadań właściwej egzekutywy. W tym samym artykule Szanowna Redakcja „wytyka", niejako, ogółowi Kolegów indolencję i brak zrozumienia dla dobrodziejstw, jakie z istnienia takiej kasy płyną, bowiem historja ruchu organizacyjnego komorników zna już dzieje jednej kasy zapomogowej, stworzonej przez Zrzeszenie Komorników Sądowych w apelacjach Warszawskiej, Lubelskiej i Wileńskiej, która, niestety, została zlikwidowana. Że drobna, fragmentaryczna ta kasa upadła — nic to nie szkodzi, bo, uciekając się do literackiego określenia tego upadku, zobrazowanego przez Wyspiańskiego w misterjum Demeter i Kory, przez usta której mistrz obwieszcza naukę — wiarę: *umierać musi, co ma żyć!*... Sądzę, że wszyscy będziemy zgodni co do tego, że na gruzach tej drobnej kasy powstać w tej chwili powinna jedna, wielka instytucja kredytowa, niosąca pomoc finansową Kolegom w potrzebie, a oparta na wspólnym, dobrze zrozumianym interesie własnym, z naczelnem hasłem na jej frontonie widniejącem: „W jedności siła"...

Udawadniać konieczność istnienia takiej Koleżeńskiej kasy w naszych, dzisiejszych warunkach, przy braku stabilizacji, nieuregulowaniu przez czynniki miarodajne kwestji emerytury i przy całej stąd płynącej niepewności jutra dla nas i rodzin naszych było by równoznaczne, ztem udawadnianiem, że żywemu jeść trzeba... Śmiem niejako apriorystycznie wątpić, czy znalazł by się w pośród nas chociaż jeden Kolega, który by w ciężkich naszych warunkach nie doceniał znaczenia samoobrony i w słodkiem dolce far riente nie dbał o przyszłość jutrzejszą. Uważam, że jednostka taka stać by musiała na bardzo przeciętnym poziomie intelektualnym i zdradzała by, doprawdy, zanik poczucia rzeczywistości. Z tej więc strony wszelkie dalsze komentarze są, chyba, zbyteczne. Zajmijmy się więc w krótkim skrócie kwestją techniczną organizacji kasy i zapewnieniem jej sprężystej egzekutywy.

Uważam, iż projektodawcy przedewszystkiem powinni przemyśleć i opracować projekt statutu kasy. Jest to rzecz ogólnie znana, nawet szablonowa, z małemi, przystosowanemi do naszych potrzeb i specyficznych cech zawodu, odchyleniami i nie wymaga bliższych wyjaśnień. Ogranicza-

jąc się do zasadniczych tylko wytycznych, jestem zdania, że kasa ta oparta być winna na udziałach członkowskich, na wkładach na rachunek przezorności i na wkładach oszczędnościowych dobrowolnych, na procentach od wydawanych pożyczek i na procentach od lokat kasy pożyczkowej w instytucjach bankowych. Członkami kasy przymusowymi byli by, oczywiście, wszyscy koledzy, ale mogli by też należeć do kasy *pracownicy biurowi* w kancelarjach komorników. Członkowie kasy winni dzielić się na członków zwykłych i członków udziałowców. Członkiem zwykłym był by każdy kolega i pracownik biurowy z tytułu wpłacanych stałych miesięcznych wkładów na rachunek przezorności. Członkiem udziałowcem mógł by być każdy kolega i pracownik biurowy, o ile wpłacą chociaż jeden udział członkowski. Członek zwykły miałby prawo do otrzymania pożyczki w wysokości, stanowiącej sumę jego wkładów na rachunek przezorności, a członek udziałowiec — do otrzymania pożyczki w kwocie, stanowiącej pięciokrotną sumę wpłaconych przez niego udziałów plus sumę jego wkładów na rachunek przezorności. Wysokość udziałów winna być przewidziana w statucie. Każdy członek mógł by nabyć dowolną ilość udziałów, przyczem udziały mogły by być wpłacane ratami miesięcznemi w wysokości, określonej przez Zarząd, nie mniej jednak, niż za jeden udział miesięcznie i jednorazowo przy wypłacie pożyczki. Wkłady oszczędnościowe dzielić się winny na 2 rodzaje: stałe miesięczne wkłady w wysokości 5 procent od pełnego uposażenia miesięcznego komornika i 3 procent pracownika biurowego i dobrowolne wkłady oszczędnościowe. Sądzę, że im większe wkłady, tem mniej stosunkowo wynoszą koszta rachunkowości, tem większa będzie zdolność finansowa instytucji. Pożyczki winny być długoterminowe i krótkoterminowe z pobieraniem ustalonych przez Zarząd od pożyczek odsetek. W okresie pierwszego roku istnienia kasy pożyczki zupełnie nie powinny być udzielane dla nagromadzenia odpowiedniego kapitału, za wyjątkiem nagłych niecierpiących zwłoki, specjalnie uzasadnionych i określonych z góry przez Zarząd, wypadków (naprz. śmierć członka lub kogoś z jego najbliższej rodziny).

Tyle w najogólniejszym zarysie co do części finansowej organizacji. Resztę szczegółów tej strony kasy ujmie statut. Następna z kolei kwestja to zagadnienie egzekutywy. Aby egzekutywa zapewniła kasie spełnienie jej zadań, uważam, że w tej materji Zarząd Centralny naszego Zrzeszenia winien na drodze przez się obranej osiągnąć porozumienie z Ministerstwem Sprawiedliwości. Porozumienie to winno pójść w tym kierunku, że poszczególni płatnicy przy Sądach Okręgowych, zestawiający listy płac uposażenia mie-

sięcznego Komorników, przyjęli by na siebie trud przy wypłacie tego uposażenia każdomiesięcznie wstawiać do listy płacy w odpowiedniej rubryce ustaloną przez Zarząd równą dla wszystkich Komorników kwotę potrącenia na rzecz Kasy, tak udziałów jak i wkładów, i w ten sposób potrącone kwoty przekazywali by do P. K. O. na conto kasy, co zaś do pracowników biurowych, to nad potrąceniami z ich uposażenia czuwaliby już, oczywiście, sami Koledzy. Oczywiście, że załatwienie tej kwestji ze strony technicznej w detalach wymagało by jeszcze przemyślenia i definitywnego uregulowania. Z mej strony jest to tylko projekt natury ramowej. Dla zrealizowania swych zamiarów Zarząd Centralny w tej chwili winien zwołać posiedzenia poszczególnych kół regjonalnych naszego Zrzeszenia, na których zapadły by uchwały, mniej więcej idące w tym kierunku, o jakim wyżej mowa. Poszczególne koła, po powzięciu uchwał, w oparciu o powyżej podane dane, wysłały by swoich delegatów na Zjazd wolny przedstawicieli kół do Warszawy w ustalonym przez Zarząd Centralny terminie z upoważnieniem ich do działania w imieniu koła. Uchwała tak zwołanego Zjazdu walnego była by wiążącą dla wszystkich Kolegów i imperatywem, z którego wypływały by wszystkie skutki prawne wrazie nie wykonania przez któregokolwiek bądź z Kolegów przyjętych na siebie w ten sposób i w tej formie zobowiązań. Na zakończenie niech mi wolno będzie wyrazić zdanie, iż projekt nazwy „kasa zapomogowa" nie wydaje mi się zbyt szczęśliwym. Ryzykuje wyrazić twierdzenie, iż nazwa „Udziałowa kasa pożyczkowa" lub „Kasa udziałowo-pożyczkowa" była by więcej trafna i odpowiadająca celowi i zadaniom kasy.

Stańmy więc wszyscy bez wyjątku w tej akcji jaknajrychlej do pracy w jednym szeregu w tem przeświadczeniu, że zamierzamy służyć wspólnej, dobrej sprawie i że sprawę tą traktujemy nie tylko sub specie dnia dzisiejszego, a jako dążenie do zapewnienia nam własnemi wysiłkami trwałego, pewniejszego jutra.

B. G.

Poradnik zawodowy.

W celu otrzymania autorytatywnych informacji na pytania kolegów, skierowane pod adresem Redakcji „Egzekucji Sądowej", zwróciliśmy się do miarodajnych czynników w Ministerstwie Sprawiedliwości. Odpowiedzi w poniżej zamieszczonym „Poradniku" opieramy na otrzymanych wyjaśnieniach.

Kol. „A. L.“.

Zgodnie z obietnicą zamieszczoną w Nr. 5 „Egzekucji Sądowej“ odpowiadamy Sz. Koledze na pytanie:

P. Czy pobiera się opłatę stosunkową jeżeli wierzyciel dołącza się do egzekucji już prowadzonej z ruchomości i nieruchomości?

Odp. Co do ruchomości na pytanie to odpowiada już sam § 8 Taksy p. 1 zezwalajacy na pobieranie połowy opł. stosunk. Wiemy jednak z praktyki, że wypadki art. 587 § 1 i 641 § 1 K. P. C. nie wyczerpują zagadnienia.

C o d o n i e r u c h o m o ś c i zaś to takiej opłaty stosunkowej, zdaniem czynników miarodajnych, p o b i e r a ć n i e w o l n o, być może z tej racji, że wierzycielowi przyłączającemu się nie wolno żądać powtórzenia czynności opisu raz dokonanego i że się o tem przyłączeniu nie notuje na pierwotnym protokule.

Kol. „M. Bc“.

P. Jak uzgodnić w wykazie kwartalnym sumy pobierane obecnie wg starej i nowej taksy?

Odp. — Nie wiemy o co Sz. Koledze chodzi. Jeśli kolega ma na myśli okres od 1.I. do 31.III. to składamy za ten okres podwójne wykazy jeden według starego schematu ze starej książki kasowej, drugi według nowego schematu z nowego repertorjum. Jeśli zaś chodzi o okres po dniu 1.IV. r.b. to wszystkie stare sprawy muszą być na nowo przenumerowane i wciągnięte do nowego repertorjum (naturalnie w miarę wznawiania) a chociaż w tych starych sprawach będzie stara taksa nie widzimy trudności wciągnięcia ich do nowych rubryk i tak: jeśli będziemy dokonywali czynności dodatkowego zajęcia za co należeć się będzie wg. starej taksy (do zł. 100 np.) zł. 5 gr. 30 względnie przy klauzuli — 6 zł. 00 gr. a mianowicie:

za nakaz z doręczeniem	1 zł. 10 gr.
za zajęcie	2 zł. 50 gr.
za dwie adnotacje (względnie jedną 70 gr.)	1 zł. 40 gr.
za odpis prot. zajęcia	1 zł. 00 gr.
razem	6 zł.

to do nowej księgi (repertorjum) wciągamy

w rubrykę 12	6.00 zł.
w rubrykę 13	2.50 zł.
w rubrykę 14 (jak chcą czynniki miarodajne resztę)	3.50 zł.

sprawozdania zaś nie napotkają już trudności.

P. Jak traktować tytuły wykonawcze i klauzule egzekucyjne wydane przez Sądy stronom przed 1.I.33 r. a złożone po tym terminie?

Odp. Na to pytanie mamy tylko jedną odpowiedź a jest nią treść art. LXVIII przepisów przejściowych do Prawa o Sądowem Postępowaniu Egzekucyjnem, głoszący iż: „Akty, które przed wejściem w życie prawa o sądowem postępowaniu egzekucyjnem miały według dotychczasowych przepisów, obowiązujących w jakiejkolwiek części Państwa moc tytułu do egzekucji sądowej, zachowują moc tytułów egzekucyjnych na całym obszarze Państwa"..

Jeśli chodzi Koledze o sposób wykonania klauzuli egzekucyjnej z wekslu — znajdzie Sz. Kolega pogląd czynników miarodajnych na tę kwestję w następnym numerze. Narazie dajemy techniczną wskazówkę na str. 19 niniejszego numeru.

P. Czy na ściąganie od wierzyciela zaległych kosztów za dokonane na jego żądanie czynności egzekucyjne potrzebną jest decyzja Sądu?

Odp. Nie, wystarczy przedstawienie względnie odpis dziennika czynności Panom Prezesom S. Okr. z prośbą o delegowanie do ściągnięcia.

P. Gdzie można zamówić emblemat komornikowski?

Odp. Odsyłamy Sz. Kolegę do ogłoszenia zamieszczonego w Nr. 7 „Egzekucji Sądowej" str. 32.

Kol. „B. G.".

P. Zapytuje Sz. Kolega czy niema przeszkód do zajęcia poborów „Posła Pełnomocnego w...." (przepraszamy, ale dla dyskrecji nie możemy podać nazwy kraju) i jak należy się odnieść do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych?

Odp. Dlaczego Sz. Kolega chce zwrócić się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych a nie do Ministerstwa Spraw Zagranicznych?

Cała trudność polegałaby tutaj na sposobie doręczenia wezwania osobie zamieszkałej zagranicą, co jak widzimy z art. 162 K. P. C. zostanie dopiero ustalone. Sądzimy, że i z tego jednak wybrnąć można, a pomoże nam do tego art. 158 § 1 K. P. C. Dlatego też radzimy Sz. Koledze samo wezwanie o wykonanie skierować do Ministerstwa Spraw Zagranicznych jako do Władzy asygnującej pensję p. posłowi wezwanie zaś dla dłużnika wystawić w Sądzie w trybie art. 158 K. P. C.

Dalej Kolega zapytuje:

P. Czy ze względu na art. 544 K. P. C. § 1 należy dłużnikowi doręczyć osobne zawiadomienie o wszczęciu egzekucji przy zajęciu poborów, czy też wystarczy zawiadomienie po myśli art. 631 § 1 p. 1 K. P. C.?

Odp. Liczymy się z dotychczasową praktyką dzielnicy

zachodniej, postaramy się zatem Sz. Koledze sprawę tę jak nas na to stać, wyjaśnić. Otóż Sz. Kolego, dla nas urzędujących na terenie b. Kongresówki i Kresów Wschodnich cytowane artykuły są zupełnie zrozumiałe i wiemy, że wcale ze sobą nie kolidują, przeciwnie — wzajemnie się uzupełniają, gdyż przywykliśmy do tego zdawna, czego wymaga obecny art. 544 K. P. C. to jest do zamieszczania w doręczanym nakazie treści tytułu wykonawczego lub klauzuli oraz zaznaczania o sposobie egzekucji. Nie dziwią nas zatem wymogi art. 641 § 1 p. 1 K. P. C., gdyż wiemy, iż stanowi on jedynie uzupełnienie specjalne dla wymogów art. 544 § 1 K. P. C., gdyż ten ostatni artykuł jest ogólny — schematyczny dla wszystkich doręczanych i sporządzanych przez Komorników wezwań i zawiadomień. A zatem wymogi art. 544 § 1 K. P. C. są jakby ramą dla zawiadomień komornikowskich, w które wstawia się odpowiednie ryciny (jeśli nam tego obrazowego przedstawienia sprawy nie weźmiecie za złe). Stąd wywodzimy taką odpowiedź — przy załatwieniu poruszanego zagadnienia doręczyć Sz. Kolega musi dłużnikowi tylko jedno zawiadomienie ale takie, któreby zawierało w sobie wszystko to, co zawiera i czego wymaga art. 544 § 1 K. P. C. i zarazem i to wszystko czego wymaga art. 641 § 1 p. 1 K. P. C. — powtarzamy tylko jedno zawiadomienie.

Może to dla Kolegi, doręczającego treść wyroku w odpisie będzie trochę dziwne, no ale przywykniemy do tego pomału. Radzilibyśmy Sz. Koledze zapoznać się z wzorami wydanemi przez Drukarnię Państwową w Łodzi, ale te wzory nie każdemu się podobają a, o ile wiemy, Ministerstwo Sprawiedliwości w najbliższym czasie wyda wzory stałe. Dla orjentacji Sz. Kolegi podajemy cechy, którym musi odpowiadać takie zawiadomienie dłużnika: najpierw winno być zamieszczone kto wzywa i gdzie mieszka, na zasadzie czego wzywa (tutaj wstawić in extenso całą treść wyroku z podaniem sygnatury wyroku), (będzie to odpowiadało wymogom art. 544 § 1 K. P. C.) następnie na czyje żądanie wzywa i gdzie ten wnioskodawca mieszka i dopiero potem: że wzywanemu dłużnikowi zajętej sumy nie wolno odbierać i t. d. (jest to zastosowanie wymogów art. 641 § 1 K. P. C.). Jak Kolega z powyższego schematu widzi obyło się bez specjalnego zawiadomienia po myśli art. 544 § 1 K. P. C., gdyż w jednym zawiadomieniu to zostało uwzględnione. Radzimy tak postępować przynajmniej do czasu wydania oficjalnych wzorów druków.

P. Czy przy zajęciu poborów należy pobrać opłaty w myśl § 8 p. 2 czy też § 7 p. 1?

Odp. Ponieważ czynność sama nie jest związana z posiadaniem (art. 630 § 1 K. P. C.) i odebraniem (art. 639 § 1

K. P. C.) dokumentu od dłużnika, a więc nie podpada pod wymogi tych artykułów — przeto należy domniemywać, że podpadają tym samem pod wymogi p. 2 § 8 Taksy, a więc należy w tych wypadkach brać połowę opłaty stosunkowej w myśl wyżej cytowanego § 8 p. 2 Taksy.

P. Czy należy pobrać jakie opłaty, jeżeli dłużnik płaci należną pretensję po zajęciu i po ogłoszeniu przetargu w kancelarji przed wyjazdem na miejsce.

Odp. Żadnych opłat w tym wypadku nie pobiera się, gdyż wypadek ten nie odpowiada wymogom p. 3 § 9 ani też p. 1 § 11 Taksy i w samej taksie dla poruszanego przez Kolegę zagadnienia niema odpowiednika. Pobieranie opłaty związane jest bowiem z wymogiem „przybycia na miejsce spełnienia czynności" czego w poruszanem przez Sz. Kolegę zagadnieniu brak, gdyż nie Kolega a dłużnik przychodzi.

P. Czy w § 16 p. 1 można brać pod uwagę wtedy jeżeli wierzyciel wnosi o odwołanie wyznaczonego terminu przetargu i wyznaczenie nowego na okres późniejszy. Dotychczas zdarzało się, że wierzyciele wnosili o uchylenie przetargów nawet po kilkanaście razy. Jakie stanowisko należałoby zająć pod względem rozdziału III Taksy?

Odp. Zagadnienie to zawiera w sobie dwie możliwości: jedna, to wstrzymanie licytacji na pewien okres przed nią względnie przed zejściem na miejsce czynności, — drugi wstrzymanie licytacji już po zejściu na miejsce czynności. Wychodząc z założenia czynników miarodajnych ustalamy, że:

1) w wypadku pierwszym t. j. gdy licytację wstrzymuje strona przed wyjazdem na miejsce jej odbycia, a więc w kancelarji komornika i w tej samej deklaracji ją wznawia — komornik, zgodnie z tem co ustaliliśmy w jednej z powyżej zamieszczonych odpowiedzi, nic nie pobiera (poza znaczkami naturalnie) za wstrzymanie, pobiera natomiast z mocy § 16 p. 1 Taksy należne koszty za nowe wznowienie i pobiera je tylekroć razy ilekroć takie wstrzymanie i wznowienia mają miejsce;

W wypadku 2-gim — t. j. gdy takie wstrzymanie licytacji nastąpiło już po przybyciu na miejsce czynności — komornik pobiera przedewszystkiem — zgodnie z § 11 p. 1 Taksy połowę opłaty stosunkowej za wstrzymanie licytacji, a następnie za zamieszczony w tej samej deklaracji wniosek o wznowienie — opłaty zgodnie z § 16 p. 1 Taksy i czyni to tylekroć razy ilekroć wpływa taki wniosek.

Tak czynić należy, bo tak mówią wyżej cytowane paragrafy taksy.

Co do ostatniego zdania w zapytaniu Sz. Kolegi, to nie bardzo orjentujemy się o co chodzi Koledze, radzi zatem

będziemy, gdy Sz. Kolega wyraźniej się w tej kwestji wypowie.

Kol. Wawrzyniak w Szumsku.

Co do podziału starej taksy między nas i Skarb Państwa prosimy Sz. Kolegę o uważanie za odpowiedź na swoje zapytanie wywodów naszych na ten temat zamieszczonych poniżej jako odpowiedzi na drugie zrzędu zapytanie.

Na pytanie Kolegi w drugim liście odpowiedź damy po uzyskaniu wskazówek z Ministerstwa.

Kol. R. w Opolu Lub.

Na zapytanie swoje w przedmiocie samoistnej czynności prosimy przeczytać uwagi nasze, które będą zamieszczone w następnym Nr. „Egzekucji. Narazie zwracamy Sz. Koledze uwagę na odpowiedzi zamieszczone na str. 23 i 28 jako wyjaśnienia w analogicznych zapytaniach.

Kol. Ż. w Kartuzach.

P. Jak należy obliczać koszta podróży, czy do miejsca wykonania i z powrotem, czy tylko do miejsca wykonania po 40 gr. za każdy km.?

Odp. Prosimy Sz. Kolegę o zapoznanie się z odpowiedziami zamieszczonemi w Nr. 2 i 5 Egzekucji oraz z wyjaśnieniami Pana WiceMinistra Sieczkowskiego, zamieszczonemi w numerze niniejszym.

P. Co należy wpisywać do książki doręczeń, ponieważ zachodzą wątpliwości — mianowicie czy książkę doręczeń należy uważać jako zwykły kwitarjusz, czy ma być przeznaczona na jaki inny cel?

Odp. Za zwykły kwitarjusz książki doręczeń uważać tak bardzo nie można, ale za taki, w którym zapisuje się korespon dencję do Władz miejscowych to i owszem. Otóż Sz. Kolega będzie łaskaw uważać książkę doręczeń za to, czem ona faktycznie jest i do czego służy. A służy ona do zapisywania korespondencji, której nie potrzeba wysyłać pocztą ze względu na to, że urząd do którego kieruje się korespondencję mieści się też — tuż obok kancelarji komornika. Nie zaciąga się do niej tylko wezwań i zawiadomień ze spraw, doręczanych stronom bądź osobiście przez komornika, bądź też przez woźnego.

P. W jaki sposób uskutecznia się likwidacja kosztów w sprawach ubogich, przypadających od Skarbu Państwa?

Odp. Według zdania czynników miarodajnych, zasłyszanego przez nas na jednym z pobytów naszych w Ministerstwie Sprawiedliwości — komornik winien wykonać wyrok całkowicie, a w wypadku konieczności wyjazdu i ogło-

szenia — winien wyłożyć na to z własnej kieszeni, w końcu zaś zlikwidować te wydatki łącznie z taksą z sumy uzyskanej, a jeśli egzekucja jest bezskuteczną dopiero zwrócić się do Władzy o zwrot. Satis!

Kolega Wł. Tucholski. Bereza Kartuska.

P. Wierzyciel składa 3 klauzule egzekucyjne (wydane przez Sąd przed 1.1.33 r.) p-ko jednemu dłużnikowi do wykonania — w jaki sposób należy obliczyć w tych sprawach koszty podróży w każdej sprawie w zależności od odległości od miejsca siedziby komornika do miejsca czynności i po doręczeniu nakazów połączyć te sprawy, a dopiero od tej chwili w przyszłości liczyć koszty w jednej sprawie, czy też przedtem dołączyć i koszty podróży zaliczyć tylko w jednej sprawie?

Odp. Jeśli byśmy wzięli ściśle brzmienie § 18 Taksy ust. 2 to należałoby się Koledze tyle przejazdów ile Sz. Kolega wiezie z sobą do dłużnika akt. Tak brzmi § 18 ust. 2 taksy, jeśli zatem Kolega weźmie koszty przejazdu w każdej z tych spraw będzie Sz. Kolega w zupełnym porządku.

Prosimy Sz. Kolegę o wyjaśnienie dlaczego mamy je łączyć? — a może na każdą z nich starczy majątku ruchomego dłużnika, a więc pocóż łączenie?

P. W jakim trybie należy prowadzić egzekucję z klauzul egzekucyjnych (z weksli) zasądzonych przez Sądy przed 1.I.33 r., a złożonych komornikowi do wykonania po 1.I.33 r.; czy postępowanie egzekucyjne prowadzić według przepisów U. P. C. z uwzględnieniem art. 161^{10} UPC. przy doręczaniu nakazów i według starej taksy, czy też egzekucję prowadzić według K. P. C. i nowej taksy?

Odp. Według przepisów K. P. C. i nowej taksy z dobrodziejstwem jednak p. 2 art. 161^{10} UPC. przy doręczaniu zawiadomienia pierwszego. Prosimy zapoznać się z wyjaśnieniami Władz miarodajnych, które zamieścimy w następnym numerze.

P. Jak należy rozumieć odpowiedź w Poradniku zawodowym „Egzekucji Sądowej" N. 2 odnośnie pobierania opłat od wniosków i załączników? Czy na znaczki po 1.I.1933 r. nie pobierają ci komornicy, którzy uzyskali nominację i 60% opłat wpłacają do Skarbu Państwa czy też opłat tych nie powinni pobierać wszyscy komornicy bez wyjątku?

Odp. Z prawdziwą przykrością stwierdzamy iż do powołanej przez kolegę odpowiedzi „Poradnika" wkradł się błąd, polegający na nieodłączeniu ostatniego zdania od myśli zawartych w poprzedzających zdaniach. Spieszymy kwestję wyjaśnić należycie, zaznaczając, że o żadnym dzieleniu się nie może i niema mowy i że całe opłaty sądowe

(znaczki) przypadają na rzecz Skarbu, zresztą inaczej być nie może, bo je trzeba nabyć za gotówkę.

Kwestja ta różnie komentowana z racji braku wyraźnych przepisów — obecnie jest całkowicie uregulowaną okólnikiem Nr. 1686/I. U./33 w sprawie pobierania przez komorników opłaty od podań i załączników, zamieszczonym w Nr. 7 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 1 kwietnia 1933 r., w myśl którego komornicy „powinni pobierać opłatę od podań i załączników w wysokości przewidzianej w postępowaniu przed sądem grodzkim" (art. 35, 36 przep. o. k. s.).

Zatem od dnia 1.IV.33 r. winniśmy pobierać po 50 gr. od każdego wniosku i załącznika.

Co robić z opłatami niepobranemi w międzyczasie wobec braku wyraźnych w tej sprawie przepisów zamieszczamy poniżej.

P. Czy w starych sprawach wszczętych przed dniem 1.I.33 r. opłaty za dokonane czynności po 1-szym kwietnia (komornik jest mianowany) komornik zatrzymuje dla siebie całkowicie, czy też musi dzielić się ze Skarbem Państwa w 60%?

Odp. Po zasięgnięciu opinji w Ministerstwie Sprawiedliwości uzyskaliśmy oświadczenie, że opłaty te przypadają całkowicie komornikowi, gdyż o podziale stanowi jakoby moment zaksięgowania. Sądzimy jednak, że to dotyczy sum zaksięgowanych wyłącznie w starych księgach kasowych, postaramy się zatem kwestję tę podnieść powtórnie przy sposobności.

P. Na jakich przepisach paragrafu taksy oparta jest odpowiedź udzielona w Poradniku zawodowym Nr. 2 Egzekucji Sądowej z dnia 15.I.33 r. p. M. J. w zapytaniu 2?

(*Przyp. red.* — Wierzyciel składa dwa wnioski z 2-ch tytułów wykonawczych przeciwko temu samemu dłużnikowi i prosi o skierowanie egzekucji do tego samego majątku dłużnika. Czy należy pobrać za wszczęcie sprawy od jednego wniosku, czy od 2-ch, akta bowiem w myśl przepisów powinny być zaraz połączone?).

Według tej odpowiedzi należy pobierać opłatę od wniosków (akt), które są przyłączone połowę opłaty i pełne należności na wydatki, a przecież opłata stosunkowa zależna jest od wartości roszczenia § 5 taksy?

Odp. W Nr. 2 „Egzekucji" poradnika nie prowadziliśmy, nie chcielibyśmy zatem za odpowiedzi ponosić odpowiedzialności. Sądzimy jednak, że da się to jakoś naprawić.

Rozważmy zatem szczegółowo zagadnienie.

Jeśli ktoś składa dwa tytuły a zatem i dwa wnioski i prosi o skierowanie egzekucji do tego samego majątku

dłużnika, to przedewszystkiem musimy dokonać zajęcia w jednej sprawie i to będzie „pełne" albo jak Kolega zechce „samodzielne" zajęcie i za to należy się w myśl § 7 p. 1 taksy pełna opłata stosunkowa i należność za wniosek czyli tak zwaną „połowę stawki wymienionej w § 5 taksy", a to w myśl § 16 p. 1 taksy; dopiero po tym zajęciu może być mowa o skierowaniu zajęcia w drugiej sprawie do tego samego majątku dłużnika, stąd więc zajęcie w drugiej sprawie będzie przyłączeniem do pierwszej z dwuch spraw.

A zatem w drugiej sprawie, jak już powiedzieliśmy, będzie tylko przyłączenie i za to (jako odpowiadające wymogom art. 587 § 1 K. P. C. czy też art. 587 § 2 K. P. C.) zgodnie z § 8 p. 1 taksy pobiera się połowę opłaty stosunkowej a od samego wniosku pełne wydatki zgodnie z § 16 p. 1 taksy.

Cała sprawa przedstawia się zatem tak, iż w wypadku poruszonym należy pobrać dwukrotnie należności na wydatki (naturalnie w każdym wypadku w zależności z wysokością roszczenia) czyli od wniosków i raz pełną opłatę stosunkową za czynność, drugi zaś raz połowę takiej opłaty stosunkowej (też w zależności od roszczeń), jak to słusznie Kolega zaznacza.

W poszczególnych wypadkach bowiem ta „połowa" (o ile roszczenie w drugiej sprawie będzie znacznie większe od roszczenia w pierwszej sprawie) wynosić może tyle co pierwsza pełna opłata, a nawet i znacznie więcej.

Sądzimy, że całe zagadnienie wynikło z poplątania w odpowiedzi określenia „opłata".

P. Jakie opłaty należy pobierać jeżeli wierzyciel zmieni sposób egzekucji; np. skierował egzekucję do ruchomości i po bezskuteczności, następnie złożył wniosek o zajęcie nieruchomości lub poborów dłużnika, czy w tym wypadku należy pobrać opłatę znowu podług § 5 taksy czy tylko za zajęcie i wydatki? Słowem, czy opłatę podług § 5 taksy należy pobierać raz jeden aż do całkowitego zlikwidowania sprawy, czy też za każdym razem w wypadku zmienienia sposobu egzekucji?

Odp. Zgodnie z uzyskanemi w Ministerstwie Sprawiedliwości w sprawie tego zagadnienia wyjaśnieniami, w danym wypadku, wrazie zmiany sposobu egzekucji należy pobierać tyle „wydatków" od wniosków i tyle opłat stosunkowych (całych lub w połowie) ile nastąpi zmian sposobów egzekucji. Jest to zresztą zgodne z § 16 p. 1 taksy, gdyż każda zmiana sposobu jest faktycznie wszczęciem egzekucji na nową modłę. Może zatem być nawet w jednej i tej samej sprawie po kilka „wydatków" i kilka „opłat stosunkowych", co może i nawet zachodzi w wypadku wznowień egzekucji.

Kol. Leon W. Chojnice.

P. Jeżeli zlecenie egzekucyjne zostało z powrotem odesłane wierzycielowi z powodu nie nadesłania zażądanej zaliczki lub z powodu, że wyrok nie był wykonalny, czy komornik może żądać za wniosek o wszczęcie egzekucji i w jaki sposób?

Odp. Dla poruszonego przez Sz. Kolegę zagadnienia, wcale ciekawego ze względu na wymogi § 87 i 93 Instrukcji dla Komorników, nie znajdujemy narazie żadnej innej odpowiedzi jak tylko tą, iż ma Kolega prawo żądać zwrot porta i po 50 gr. od stronicy wysyłanych pism, a to zgodnie z ust. 3 § 17 taksy. Do zagadnienia tego, bardzo nas zaciekawiającego, wrócimy w najbliższej przyszłości.

P. Komornik ma kilka pozycyj kosztów sądowych do ściągnięcia od jednego dłużnika. Czy może żądać od każdej pozycji kosztów sądowych 3 zł. opłaty od wszczęcia egzekucji i za każdą pozycję osobną opłatę?

Odp. Jeżeli te pozycje mieszczą się w jednem nadesłanem poleceniu — to należy je podsumować i uważać za roszczenie łączną podsumowaną sumę a zatem wolno pobrać jedne (już może zwiększone) wydatki i jedną opłatę stosunkową. Sprawa się inaczej natomiast przedstawia, gdy Kolega otrzymuje kilka oddzielnych poleceń w stosunku do jednego dłużnika. Wówczas to wolno Koledze założyć tyle akt ile nadesłano poleceń i tyle razy pobrać „na wydatki" i „opłat" ile jest założonych spraw.

P. Opłaty sądowe od podania i załączników czy odpadają lub należy je pobrać?

Odp. Jak już zaznaczyliśmy powyżej, opłaty od podań i od załączników należy pobierać w wysokości 50 gr. od każdego podania i załącznika.

(Okólnik Nr. 1686/I. U./33 Nr. 7 Dz. Urzęd. z dn. 1.IV.33 r.).

P. Czy komornik oblicza opłaty od wysokości roszczenia czy od wartości zajętych ruchomości?

Odp. Przeważnie od roszczenia a to wedle ust. 2 § 5 taksy w sporadycznych tylko wypadkach, (np. ust. ostatni § 8 taksy) od szacunku.

P. Wierzyciel w jednym wniosku żąda 2 czynności i to: zajęcia ruchomości i zajęcia wierzytelności. Czy należy od każdej czynności pobrać z osobna opłaty osobne i osobne wydatki za wniosek o wszczęcie egzekucji?

Odp. Należy uważać to za dwa odrębne wnioski i pobierać podwójne „wydatki" oraz podwójne „opłaty stosunkowe", a to zgodnie z § 5, 7, 8 i 16 taksy.

P. Przyłączenie zajęcia do sprawy wszczętej przed

1 stycznia 1933 r. — jakie opłaty pobrać w sprawie przyłączenia do zajęcia (takiego)?

Odp. Według nowej taksy.

P. W sprawie ubogich jest wierzyciel wolny od kosztów egzekucyjnych. Egzekucja u przeciwnika (dłużnika) wypadła tylko częściowo ze skutkiem, czyli ściągnięto tylko część pretensji. Czy od tej części ściągniętej pretensji komornik potrąca swoje koszty egzekucyjne?

Odp. Zawsze w tej części a nie od tej części.

P. Komornik przybędzie na miejsce egzekucyjne celem zajęcia ruchomości i dłużnik mu zapłaci. Jakie opłaty?

Odp. W takim wypadku pobrać należy całe „wydatki" (§ 16 p. 1 taksy) i pół „opłaty stosunkowej" (zgodnie z p. 1 § 11 taksy) wszystko w zależności od roszczenia.

P. Doręczenia osobiste i przez pocztę starych wyroków i skarg, które komornicy w byłem zaborze pruskim mieli do wykonania podług dawnej procedury cuwilnej, które to doręczenia jeszcze teraz należy wykonać, o ile takie wpłyną, gdzie należy je zapisać — do repertorjum lub do księgi doręczeń i jakie opłaty? (Rozchodzi się o doręczenia skarg i tytułów egzekucyjnych, które komornik w byłym zaborze pruskim przed 1 stycznia 1933 miał do wykonania i które to tytuły celem doręczenia jeszcze do komornika wpływają).

Odp. Należy takie zlecenia doręczeń wciągać do repertorjum i pobierać za doręczenia po 80 gr. plus porto za odesłanie z powrotem.

Kol. St. Kotkowski — Koło.

Odpowiedzi na poruszane kwestje znajdzie Kolega w następnym numerze „Egzekucji Sądowej".

Kol. w Siemiatyczach.

P. Prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem jako pierwszą czynność egzekucji z ruchomości przewiduje zajęcie i otóż zdarza się wypadek taki: wierzyciel złożył tytuł wykonawczy do wykonania. Komornik jeszcze nie zdążył pojechać do dłużnika, a dłużnik dowiedziawszy się o tem że będzie egzekwowany, uprzedzając przyjazd komornika wpłaca należność. Jakie w tym wypadku należy pobrać opłaty?

Odp. Sądzimy, że Kolega odnosi to do spraw wszczętych po 1 stycznia 1933 r. a więc nowych i dlatego odpowiadamy, że w tym wypadku należą się tylko „wydatki" za wszczęcie sprawy.

P. Czy z chwilą założenia wniosku o dokonaniu egzekucji należy się już opłata od tego wniosku, a następnie od

każdej czynności dokonanej, czy też tylko od dokonanych czynności, oraz czy opłatę sądową od wniosków i innych podań składanych do sprawy przez strony i od załączników (jak było dotychczas) należy na tychże podaniach kasować po naklejeniu znaczki sądowe lub nie?

Odp. Wszystko w sensie pozytywnym czyli tak.

P. Wierzyciel składa przy jednym wniosku kilka tytułów wykonawczych przeciwko temu samemu dłużnikowi. Czy w takich wypadkach należy przyjąć wniosek jako jeden, czy też żądać oddzielnego wniosku do każdego tytułu. Jeżeli należy żądać złożenia wniosku do każdego tytułu, to jakie w tym wypadku należy pobrać opłaty, biorąc pod uwagę to, że w danym wypadku oddzielnie będzie tylko założenie akt, zajęcie zaś i dalsze czynności będą dokonywane jak w jednej sprawie. Następnie ponieważ każdy tytuł będzie opiewać na inną sumę i z tego względu potrzeba będzie z każdego tytułu doręczyć dłużnikowi oddzielne zawiadomienie, czy za doręczenie tych zawiadomień należy liczyć po 40 groszy od każdego zawiadomienia czy też tylko 40 groszy za doręczenie wszystkich zawiadomień?

Odp. Przedewszystkiem chcielibyśmy zapytać Sz. Kolegę dlaczego to będzie w tym wypadku tylko założenie akt i dlaczego zajęcie i dalsze czynności będą dokonywane jak w jednej sprawie? — Nie widzimy tutaj takiej możliwości. Czy jeśli Sz. Kolega przyjedzie do jednego dłużnika z kilkoma tytułami, to dla wszystkich należności zajmuje tylko jeden i ten sam przedmiot czy też (o ile jest co zajmować) w każdej sprawie inne ruchomości? Nie rozumiemy co Kolega ma na myśli mówiąc „dalsze czynności będą dokonywane jak w jednej sprawie".

Wiemy natomiast, że wszyscy tak robią, bo tak być powinno, iż w wypadku poruszanym przez Kolegę żąda się tylu deklaracji — wniosków ile jest akt, zakłada się z każdego tytułu oddzielne akta i robi się w nich oddzielne zajęcia samodzielne czy przez przyłączenie. Tego wymaga konieczność zwracania akt, a nie oddzielnych tytułów, do archiwum Sądu (§ 96 Instrukcji). Nadto trzeba z każdego tytułu doręczyć (jak to słusznie sam Kolega zaznacza) nawet w wypadku identycznych sum zasądzonych oddzielne zawiadomienie i za to należy się po 40 gr. od każdego zawiadomienia, gdyż taksa jedno wynagrodzenie 40 groszowe przewiduje tylko w wypadku doręczania zawiadomień pełnomocnikowi lub kuratorowi (ust. ostatni § 9 taksy).

P. Jak stosować obliczanie sum egzekwowanych. Np.: Sąd zasądził 100 zł. długu z 10% od dnia wydania klauzuli do dnia zapłaty, 2.50 zł. kosztów protestu, 3.50 zł. kosztów sądowych i 5 zł. wynagrodzenia za prowadzenie sprawy. Czy za podstawę do obliczania opłaty brać tylko sumę długu

100 zł. czy też należy do tej sumy dodać %% narosłe do dnia wpłynięcia sprawy do komornika oraz koszty protestu, procesu i wynagrodzenia za prowadzenie sprawy? W związku z powyższem jaką właściwie wartość dochodzonego roszczenia należy zapisywać do rubryki 4 repert. km. to znaczy, czy tylko zasadniczą należność, czy włącznie z różnemi kosztami i opłatami?

Odp. — odsyłamy Sz. Kolegę do odpowiedzi naszej, udzielonej kol. J. M. (Zamość) w Nr. 3 Egzekucji p. 4 na str. 23 u dołu. Stoimy na stanowisku, że należy do zasadniczej sumy doliczać tylko koszta i opłaty. Kwestję %% pomijamy jako zbędną. O ile jednak ktośby zadał sobie trudu obliczania i kosztów, które niejednokrotnie dodane do sumy zasądzonej zwiększą roszczenie — nie będzie to zdrożnem.

P. W myśl art. 654 K. P. C. przy wszczęciu egzekucji z nieruchomości pierwszą czynnością w przeciwieństwie do egzekucji z ruchomości, jest wezwanie dłużnika, aby zapłacił dług w ciągu dwuch tygodni z zagrożeniem przystąpienia do opisu i oszacowania jego majątku i zgodnie z art. 657 § 1 K. P. C. z chwilą doręczenia wspomnianego wezwania nieruchomość dłużnika jest zajęta. Co za taką czynność należy pobierać, bowiem taksa przewiduje tylko opłatę za dokonanie opisu (§ 7 p. 2) czy wogóle poza 40 gr. za doręczenie wezwania i kosztów podróży nic się nie należy? Czy też należy pobrać opłatę zgodnie z § 5 taksy, a następnie za dalsze czynności?

Odp. — należy pobrać za doręczenie wezwania, koszty podróży i za wniosek, „wydatki" zależnie od roszczenia, najmniej jednak 10 zł. (§ 16 p. 1. lit. a).

P. W odpowiedzi P. M. I. (poradnik zawodowy z N. 2 Egzekucji Sądowej) Szanowna Redakcja raczyła wyjaśnić, że do każdego tytułu powinien być dołączony oddzielny wniosek i opłaty należy pobrać od każdego wniosku, przyczem od pierwszego wniosku pełną opłatę od drugiego zaś połowę oraz pełne należności na wydatki. Otóż miałem fakt taki, że wierzyciel przedstawił mi 12 oddzielnych wniosków razem na 3000 zł. z %% i kosztami przeciwko temu samemu dłużnikowi, kierując egzekucję do tego samego majątku nieruchomego dłużnika. Po obliczeniu wypadło opłaty stosunkowej (według powyższego wyjaśnienia i według § 7 p. 2 taksy) 52 zł. i na wydatki 120 zł. plus za doręczenie wezwań. Wiadomo, że wierzyciel tak wielkiego kosztu ponieść nie chciał i spraw do wykonania nie pozostawił. Również i ja w tym wypadku podzielam pogląd wierzyciela. Według starej taksy wierzyciel zapłaciłby za czynności do opisu włącznie nie więcej jak 50 zł. A przecież obecna taksa liczy się o 40% mniejszą. Czy w podobnych wypadkach

nie należałoby przyjmować wszystkich tytułów przy jednym wniosku (tak praktykowały Sądy, że kilka weksli protestowanych łączyły i wydawały jedną klauzulę o ile wierzyciel weksle te przedstawiał przy jednym wniosku) i pobrać opłatę stosunkową jak i na wydatki od jednego wniosku.

Odp. — Sz. Kolega nie zrozumiał prawdopodobnie intencji tej odpowiedzi w poradniku, która była wyłącznie przeznaczona dla praktyki przy egzekucji do ruchomości, gdzie wobec jednoczesności doręczenia i zajęcia „opłatę" pobrać należało w każdej sprawie, no i na „wydatki".

Do egzekucji z nieruchomości odnieść tego nie można gdyż tu między doręczeniem a samą czynnością opisu jest luka czasowa i chociaż w poprzedniem pytaniu Sz. Kolega powołując się na art. 657 § 1 K. P. C. twierdzi, że nieruchomość taka jest już zajętą, to chyba i Sz. Kolega przyzna że jest to raczej czynność skutków prawnych, sankcji, a nie samej czynności komornika, bo w przeciwnym razie pocóż potrzeba byłoby dokonywać opisu? Uważamy, że ta „czynność" jak ją Sz. Kolega nazywa, płynąca z samego faktu doręczenia wezwania nie jest czynnością w zrozumieniu taksy i za tę „czynność" jako taką żadnych „opłat" pobierać nie wolno. W danym wypadku pobory taksowe wynosiłyby 120 zł. na „wydatki" plus za doręczenie. Podziwiając wydajność liczbową rewiru Sz. Kolegi, którejby mógł pozazdrościć każdy Kolega urzędujący w stolicy, dziwimy się stanowisku Kolegi co do jakoby wygórowanej taksy, któraby w tym samym wypadku w starym układzie wynosiła jakoby „do opisu włącznie nie więcej jak 50 zł." — Dlaczego Sz. Kolego aż do opisu włącznie? A czy według starej taksy niemogło by być zgórą 3000 zł. czyli więcej niż wierzytelność powoda? Czy nie było to zależne od szacunku zajętej i opisanej nieruchomości? A czy teraz przy roszczeniu 3000 zł. mogłaby taksa przenosić te 3000 zł. — nie. A dawniej mogła, dziś zaś opis przy roszczeniu 3000 zł. może jedynie i wyłącznie kosztować zł. 8, gdy według starej taksy mogła kosztować tysiące nawet. Czy Sz. Kolega nie wyczuwa w tem faktycznego obniżenia kosztów i to nie tylko o 40% ale o 1000% i więcej. Prosimy bardzo zmienić swoje zdanie o tym wypadku, bo dura lex sed lex, no i nie czas żałować zmniejszenia wykazu ruchu spraw o 12 punktów, gdy płoną lasy.

P. Czy akta w sprawach, które wpłynęły przed 1 stycznia r. b. a wykonane zostały po 1 stycznia r. b. należy przedstawić do Sądu który wydał tytuł, w myśl art. 957 U. P. C. czy też akta takie przedstawiać do archiwum Sadu przy którym komornik urzęduje w myśl § 96 Instr. dla komorników?

Odp. — w myśl art. 957 U. P. C., gdyż akta zaczęte według dotychczasowych przepisów prowadzi się aż do podziału włącznie wg. U. P. C. (art. LXVII § 1 Przyp. przejściowych).

P. Jak należy postępować w sprawach, które wpłynęły w roku bieżącym a klauzula egzekucyjna wydana została przed 1 stycznia r. b. Czy w takich sprawach należy stosować nowe prawo egzekucyjne i z chwilą doręczenia zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, dokonywać zajęcia, czy też stosować art. 161^{10} U. P. C. i udzielać dłużnikowi 3 dniowego terminu na dobrowolne zapłacenie, a następnie w razie niezapłacenia dokonać zajęcia?

Schematyczną odpowiedź znajdzie Sz. Kolega wyżej na str. 19.

ZRZESZENIE KOMORNIKÓW SĄDOWYCH RZECZP. POL. ODDZIAŁ W SOSNOWCU.

P. Czy należy żądać od wierzyciela złożenia pisemnego wniosku o wyznaczenie licytacji, jeśli w pierwszym wniosku wierzyciel ogólnikowo żądał wyegzekwowania zasądzonej należności, wyraźnie nie żądał dokonania zajęcia, wyznaczenia licytacji?

Odp. W danym wypadku nie należy żądać oddzielnych deklaracji i na mocy tej ogólnikowej deklaracji, wniosku — doprowadzić do pierwszej licytacji. Ale tylko przy egzekucji do ruchomości, gdyż przy egzekucji do nieruchomości sprawa się inaczej przedstawia i wierzyciel obowiązany jest składać oddzielne wnioski. Na te wskazują chociażby art. 654 i 667 § 1 K. P. C.

P. Czy wrazie niedojścia licytacji w I-ym terminie, wierzyciel obowiązany jest złożyć pisemny wniosek o wyznaczenie II-go terminu licytacji?

Odp. — tak, o ile nie zatrzymuje na własność niesprzedanych ruchomości (art. 616 § 1 K. P. C.).

P. Czy od wniosków powyższych, niezależnie od pobranej zaliczki przy składaniu wniosku pierwszego o wszczęciu egzekucji, należy pobierać na rzecz komornika tytułem zwrotu wydatków kwoty określone w § 16 taksy?

Odp. — tak, gdyż jak to wynika z § 16 p. 1 taksy „wydatki“ pobiera się za „wszczęcie“ i za „podjęcie“ zawieszonej lub „wstrzymanej“ egzekucji. Stąd „wydatki“ należy pobierać tylekroć razy, ilekroć wpływa w sprawie jakiś wniosek.

P. Czy od wniosków o dokonanie opisu nieruchomości należy pobierać wynagrodzenie na wydatki, stosownie do § 16 taksy pomimo pobrania kwoty tej przy wniosku o wszczęcie egzekucji?

Odp. — tak, należy na wydatki pobierać, gdyż sam wniosek o dokonanie opisu odpowiada terminowi „podjęcia“ zawieszonej ze względu na 2 tygodniowy termin zawarty w art. 654 K. P. C., egzekucji. Jak już wyżej zaznaczaliśmy, na „wydatki“ należy pobierać tyle razy, ile razy wpływa wniosek o jakąś czynność.

P. Jakie opłaty należy pobrać od dokonania oszacowania nieruchomości przez biegłych, gdy strony zgłoszą sprzeciw co do szacunku zapodanego przez jedną z nich?

Odp. — zgodnie z myślą przewodnią ust. 2 p. 5 § 8 taksy połowa opłaty.

P. Czy za oszacowanie nieruchomości należy pobrać połowę opłaty stosunkowej § 8 p. 5 taksy, od sumy roszczenia czy też od sumy oszacowania?

Odp. — Opłatę stosunkową przy opisie nieruchomości pobiera się od roszczenia. Wyjątek od tego, zgodnie z ust. 3 p. 5 § 8 taksy, stanowi egzekucja celem zniesienia współwłasności; wówczas „roszczeniem“ będzie suma sądowego oszacowania lub szacunku dokonanego przez biegłych. Zwracamy jednak uwagę, że „wydatki“ wówczas wynosić mogą we wszystkich wypadkach t. j. niezależnie od szacunku — jedynie i stale po 15 zł. a to zgodnie z § 16 p. 2 lit. a).

P. Czy za doręczenie wezwań i zawiadomień za pośrednictwem poczty należy pobierać gr. 40 oraz porto pocztowe gr. 30, ewentualnie porto za list polecony, czy też w sumie opłat gr. mieści się i porto listu zwykłego?

Odp. — należy pobierać po 40 gr. plus porto, bo tak nakazuje § 14 taksy i taka jest ogólna praktyka sądowa, przecież sądy za doręczenie wezwania pobierają za wezwanie i za porto.

P. Czy w razie niewpłacenia przez egzekwującego komornikowi zaliczki żądanej, przy zwracaniu wniosku należy się komornikowi połowę wydatków przewidzianych § 16 taksy?

Odp. — jak już wyżej zaznaczyliśmy — nie, gdyż i Sądy w wypadku wpływu powództwa nieopłaconego, którego i następnie strona wezwana nie opłaci, zwracają to powództwo za pobraniem jedynie należności za wezwanie do zapłaty i za porto. Analogicznie i my musimy postępować.

P. Za jakie mianowicie doręczenie należy pobierać opłatę po 80 gr. (§ 9 p. 1 taksy) i czy przepis ten ma zastosowanie do wezwań i zawiadomień wysyłanych wzajemnie do siebie przez komorników, dla doręczania w rewirach swoich?

Odp. — według opinji Ministerstwa po 80 gr. należy pobierać jedynie i wyłącznie za doręczania wezwań nadsyłanych przez innych komorników.

P. Jakie należy pobierać opłaty stosunkowe albo też stałe oraz na wydatki od wniosków: o dokonanie eksmisji i wyegzekwowanie zaległego komornego, jeśli oba te żądania umieszczone są w jednym wniosku? Czy należy pobrać oddzielne opłaty i na wydatki od eksmisji i od egzekucji z ruchomości, czy też jedne opłaty?

Odp. Jak już wyżej zaznaczaliśmy, należy to uważać za odrębne wnioski i pobrać od każdego z nich odrębne opłaty i odrębne „wydatki", a to zgodnie z § 5, 7, 8 i 16 taksy.

P. Jakie należy pobrać opłaty od wniosku o wszczęciu egzekucji z nieruchomości, z ruchomości i z komornego, jeśli te żądania połączone są w jednym wniosku. Czy należy pobrać od każdego żądania oddzielne opłaty i oddzielne kwoty na wydatki?

Odp. I znów powtarzamy, jak już wyżej zaznaczaliśmy, że należy to uważać za trzy oddzielne wnioski i pobrać trzy „opłaty" stosownie do czynności, a więc i trzy „wydatki".

P. Czy wydane zostało jakiekolwiek zarządzenie przez Ministerstwo w sprawie zwrotu kaucji komorników?

Odp. — dotychczas nie wiemy o takiem zarządzeniu. Narazie nie słychać również o tem, by się kto upomniał o zwrot kaucji. Sądzimy, że w każdym Okręgu winni Koledzy złożyć jednocześnie podania. Żadnych przeszkód do wydania niema. Ogłoszeń o zwrocie kaucji, naszym zdaniem, też nie powinno być gdyż przepisy, wymagające ogłoszeń dawno wygasły.

P. Czy przysługuje komornikowi prawo pobierania kosztów za przejazd do miejscowości odległej ponad dwa kilometry od jego urzędowania?

Odp. — począwszy od trzeciego km. po 40 gr. za każdy km. Pytanie tylko co to znaczy „miejsce siedziby", ale do tej kwestji jeszcze wrócimy.

P. Czy w sprawach z lat ubiegłych oraz z roku 1933, wszczętych przed 1 kwietniem 1933 r. za czynności spełniane po dniu 1-go kwietnia r. b. należy z wynagrodzenia wpłacać 60% do Skarbu Państwa? (W sprawach wszczętych po dniu 1-go stycznia r. b. do których stosuje się nowa taksa nie wynikają trudności, natomiast w sprawach z lat ub. w których stosują się stare przepisy jak również i taksa niewiadomo jest od jakich wpływów należałoby wpłacać Skarbowi 60%).

Odp. Ostatni pobyt w Ministerstwie Sprawiedliwości i uzyskane tam wytyczne wskazywałyby na to, iż w tych sprawach całkowite należności przypadają komornikowi. Kwestja ta tak ujęta wydaje się nam nierostrzygniętą mimo dyrektyw uzyskanych przeto jeszcze raz ją poruszymy.

Narazie zgodnie z uzyskanemi danemi należałoby wpisywać należności za czynności do rub. 14. Sądzimy, że gdyby ktoś rozbijał te należności i taksę za czynności wpisywał do rub. 13 — będzie więcej niż w porządku.

ZRZESZENIE KOMORNIKÓW SĄDOWYCH. ODDZIAŁ w LUBLINIE.

P. Czy w sprawie pobierania przez komorników opłat sądowych od podań i załączników od stron w postępowaniu egzekucyjnem można spodziewać się i kiedy odnośnych decyzji Władz Sądowych.

Odp. Odpowiedź naszą uprzedził okólnik Nr. 1686/I. U./33 zamieszczony w Dzienniku Urzędowym N. 7 z dnia 1.IV.33 r. stanowiący o obowiązku pobierania przez komorników opłat w wysokości pobieranej przez Sądy Grodzkie, a więc po 50 gr. od podań i po 50 gr. od każdego załącznika.

P. Czy akta egzekucyjne, bądź te, w których nie była popierana egzekucja w ciągu roku, a w których znajdują się tytuły wykonawcze wydane przez Sądy nie w siedzibie komornika — można kierować w myśl art. 96 Instr. dla komorników z dnia 15.XII.32 r. do Sądu Grodzkiego przy którym komornik urzęduje, a to ze względu na konieczność opłacania przesyłek pocztowych, które według Zarządzenia Władz miejscowych nie są wolne od tych opłat.

Odp. — w sprawie tej specjalnie zwróciliśmy się do Ministerstwa Sprawiedliwości, gdzie uzyskaliśmy wyjaśnienie, iż takie sprawy uważać należy za przesyłki urzędowe, wolne od opłat i przesyłać do właściwych Sądów jako „na wezwanie urzędowe — wolne od opłat". Kwestja ta zawsze za urzędową była uważaną i niepodlegającą zakwestjonowaniu, to też usłyszeliśmy zdziwienie, iż sprawę tę podnosimy. Słyszymy jednak zewsząd o innym ustosunkowaniu się Władz Sądowych, a nie pocztowych do tej kwestji, prosimy więc o powołanie się na niniejsze wyjaśnienie i zrehabilitowanie się, przez złożenie miejscowym Władzom Przełożonym raportów.

Uwagi o komentarzu do taksy.

Pod powyższym tytułem w numerze 6-tym ,,Egzekucji Sądowej" ukazał się artykuł pana Stanisława Paderewskiego, w którym autor poruszył dwie kwestje, omówione w opracowanej przezemnie broszurce. ,,Taksa za czynności komorników", twierdząc że podana interpretacja w tych punktach jest niezgodna z ustawą. Szanownego pana autora mogę zapewnić, że to, co napisałem w uwadze 1 do § 15, nastąpiło po głębokiem zastanowieniu się nad treścią i znaczeniem tego przepisu. Należy bowiem uwzględnić, że rozporządzenie z dnia 15 grudnia 1932 r. normujące wynagrodzenie komorników, z wyjątkiem §§ 10 i 16, jest powtórzeniem przepisów dotąd obowiązujących w dzielnicy poniemieckiej, gdzie komornik za doręczenia z urzędu, t. j. doręczenia nakazane ustawą czyli w ustawie ,,wymienione", oprócz wydatków pocztowych wynagrodzenia nie pobierał. Zmian w tym kierunku przepisy polskie nie zawierają. Paragraf 15 brzmi bowiem: ,,Za każde doręczenie, niewymienione w § 9 i 14 i w toku sądowego postępowania egzekucyjnego, komornik tytułem wydatku pobiera 40 gr.". W powyższym przepisie widzimy więc zdanie środkowe, począwszy od słowa ,,niewymienione" aż do słowa ,,egzekucyjnego", oddzielone przecinkami, tak że słowo ,,niewymienione" odnosi się nietylko do § 9 i § 14, lecz także i do dalszego zdania, w którem mowa o doręczeniach w postępowaniu egzekucyjnem. To jest tak jasne i logiczne, że dziwić się trzeba, jak pod tym względem mogą zachodzić wątpliwości. Gdyby bowiem znaczenie § 15 miało być inne, to drugi przecinek w zdaniu musiał by stać po cyfrze ,,14", a zamiast następnego ,,i" trzebaby dodać słowa ,,oraz za doręczenie" albo też całe półzdanie skreślić począwszy od słów ,,i w toku" aż do następnego przecinka. Wtedy oczywiście § 15 miałby takie znaczenie, jakie przypisuje mu autor. Dlatego mogę tylko powtórzyć, jak słusznie w uwadze do § 15 powiedziałem, że za doręczenie z urzędu (nakazane ustawą) wynagrodzenie w wysokości 40 gr. nie należy się.

Na odparcie mojego twierdzenia autor nie przytoczył ani jednego konkretnego dowodu, a to co powiedział, przemawia raczej za interpretacją, podaną przezemnie. Autor bowiem sam stwierdza że doręczenia uskutecznione za pośrednictwem organu gminnego nie podlegają wynagrodzeniu z § 15; komornikowi zwraca się jedynie wydatki. Tymczasem każdy przyzna, że doręczenie takie wymaga znacznie więcej pracy i nakładu czasu, niż doręczenie osobiste, np. doręczenie zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, uskutecznione na miejscu przy sposobności dokonywania czynności egzekucyjnej. Organ gminny trzeba bowiem o dokonanie doręczenia wezwać, przesłać mu należność i załatwienia dopilnować. Fakt, że takie doręczenie obciąża stronę wyższemi wydatkami, nie może wchodzić w rachubę; jest to zjawisko spotykane w praktyce na

każdym kroku. Istotne raczej jest, jakie **wynagrodzenie przypada komornikowi,** zarówno czy nazwiemy go opłatą, wydatkiem, czy też ryczałtem.

Według twierdzenia pana Paderewskiego za pierwsze doręczenie, wymagające w dodatku żmudnej pracy, komornikowi nie ma się należeć nic, w drugim zaś przypadku pobierać on ma 40 gr.

Czy rzeczywiście uważać by to można za słuszne i logiczne?

Pozatem trzeba uwzględnić, że przy doręczeniach z urzędu do obowiązku komornika należy sporządzenie doręczyć się mającego pisma, a wynagrodzenie za czynność tę pokryte jest ryczałtem z § 16. Natomiast przy innych doręczeniach strona powinna dołączyć tak oryginał jak i potrzebne do doręczenia odpisy pisma, w przeciwnym razie komornik pobiera za sporządzenie odpisów wynagrodzenie, przewidziane w § 17. Czynność zatem komornika przy doręczeniach z urzędu składa się z dwuch części, z ułożenia pisma oraz z jego doręczenia. Wynagrodzenie za czynność pierwszą przewidziane jednak już jest w § 16.

Co się tyczy punktu 1 wspomnianego artykułu to widocznie autor jest zemną zgodny, że **opłata,** t. j. opłata stosunkowa za przyłączenie się wierzyciela do zajęcia z nieruchomości, nie jest uzasadniona; należy się tylko ryczałt, jak to zresztą wynika z uwag do § 16 mego komentarza. Dla lepszego zrozumienia oczywiście należało uwagę na stronie 16 w ten sposób ująć. Trzeba jednak uwzględnić, że opracowanie taksy nagliło, tak że pewne niedomówienia mogły się wkraść. Z drugiej jednak strony używałem dla określenia opłaty stosunkowej słowa „opłata", a dla wynagrodzenia z § 16 „ryczałt" lub „wydatek", tak iż nie mogłem przypuszczać, że powstaną nieporozumienia.

Leonard Alexandrowicz.

Przed walnem zebraniem.

WALNE ZEBRANIE CZŁONKÓW ZRZESZENIA KOMORNIKÓW SĄDOWYCH RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

Na zasadzie art. 19 i 21 statutu Zrzeszenia zgodnie z uchwałą Zarządu Głównego z dnia 1 kwietnia r. b. sprawozdawcze walne zebranie członków Zrzeszenia zostało wyznaczone w sali Sądu Okręgowego w Warszawie, przy ul. Miodowej Nr. 15 na dzień 7 maja 1933 r. o godzinie 10 przed południem w pierwszym terminie i o godzinie 11 w południe w drugim terminie z następującym porządkiem dziennym:

1. zagajenie,
2. wybór prezydjum,
3. sprawozdanie z działalności Zarządu Głównego,
4. wybór komisji a) organizacyjnej i b) budżetowej,
5. wybory władz Zrzeszenia,
6. wolne wnioski.

Podając powyższe do wiadomości członków Zrzeszenia jednocześnie zaznaczamy, że imienne zaproszenia na walne Zebranie wysłane nie będą.

PRZYJMOWANIE ZAPISÓW NOWYCH CZŁONKÓW ZRZESZENIA.

Wobec konieczności, dla dobra naszego zawodu, skupienia w szeregach Zrzeszenia wszystkich Kolegów i licznego przybycia na Walne Zebranie w dniu 7 maja r. b., podajemy do wiadomości Kolegów niezrzeszonych, że zapisy na członków Zrzeszenia wraz z opłatami, przewidzianemi w statucie, (10 zł. jednorazowe wpisowe i 5 zł. składka miesięczna) przyjmowane będą przez Sekretarjat Zrzeszenia przed rozpoczęciem Walnego Zebrania, gdyż udział w dyskusji mogą brać tylko członkowie Zrzeszenia.

Nie wątpimy, że Koledzy we własnym interesie wezmą udział w pracach Zrzeszenia i licznie przybędą na Zebranie, które poza charakterem sprawozdawczem będzie jednocześnie i informacyjnem w wielu interesujących nas sprawach.

ULGI KOLEJOWE DLA UCZESTNIKÓW WALNEGO ZEBRANIA.

Zarząd Główny Zrzeszenia K. S. pragnąc umożliwić Kolegom najliczniejszy udział w Walnem Zebraniu członków Zrzeszenia, które odbędzie się 7 maja r. b., zwrócił się do Ministerstwa Komunikacji z prośbą o przyznanie ulg kolejowych uczestnikom Zebrania.

Ministerstwo Komunikacji pismem z dn. 19 kwietnia r. b. N. 604 zawiadomiło Zarząd Główny, że przyznało uczestnikom Zebrania prawo do nabycia za połowę normalnej taryfy (50% zniżki) biletu klasy I, II lub III na pociągi osobowe i pośpieszne w drodze powrotnej z Warszawy do miejsca zamieszkania.

Karty uczestnictwa, upoważniające do nabycia ulgowych biletów, wydawać będzie Sekretarjat Walnego Zebrania i będą ważne od 7 do 9 maja włącznie.

Z życia organizacji.

ZEBRANIE KOŁA W KATOWICACH.

Walne Zebranie członków Zrzeszenia Komorników, Koła w Katowicach, odbędzie się w niedzielę 30 kwietnia 1933 r., o godz. 10. w Katowicach, przy ulicy św. Jana Nr. 10 w sali hotelu „Wypoczynek“.

Obowiązkiem jest każdego kolegi Apelacji Katowickiej przybyć na posiedzenie.

OPŁATY CZŁONKOWSKIE.

Zarząd Zrzeszenia K. S. apelacji Warszawskiej, Wileńskiej i Lubelskiej na posiedzeniu w dniu 20 kwietnia postanowił zawiadomić członków, że opłaty członkowskie do dnia 1 kwietnia 1933 r. wynoszą po 10 zł. miesięcznie, a od 1 kwietnia 5 zł. miesięcznie.

Zarząd Główny Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzeczypospolitej Polskiej wzywa Kolegów do wpłacenia na konto P. K. O. Nr. 14.266 zaległych składek członkowskich, a Koła o przelew przypadających Zarządowi Głównemu sum.

OD REDAKCJI.

Numer niniejszy ukazuje się jako podwójny i w zwiększonej objętości, a to z tego powodu, że oczekując na wyjaśnienia czynników miarodajnych w sprawach interesujących ogół Kolegów, a uwzględnione w „Poradniku“, nie mogliśmy wydać numeru na 15 kwietnia r. b.

Przepisy wprowadzające prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem.

(Ciąg dalszy)

Art. XXVII.

Na obszarze, na którym obowiązuje prawo o ustaleniu własności dóbr nieruchomych z 1818 r. i prawo o przywilejach i hipotekach z 1825 r., ostrzeżenie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości hipotekowanej, gdy ma być wciągnięte na piśmienne żądanie komornika, będzie wciągnięte trybem, przepisanym w art. 15a i 15b prawa o ustaleniu własności dóbr nieruchomych, o przywilejach i hipotekach, zawartego w rozporządzeniu Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dnia 31 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 53, poz. 510).

Art. XXVIII.

Na obszarze, na którym obowiązuje Tom X cz. 1 Zwodu praw:

1) inwentarz żywy i martwy oraz zapasy ziemiopłodów, niezbędne na najbliższy zasiew i utrzymanie ludzi i inwentarza żywego aż do nowych zbiorów, stanowią przynależność nieruchomości w rozumieniu art. 64 § 1 prawa o sądowem postępowaniu egzekucyjnem;

2) egzekucja z nieruchomości, wpisanej do rejestru dóbr nieruchomych odbywa się tak, jak z nieruchomości, mającej urządzoną hipotekę, z tą różnicą, że ostrzeżenie o wszczęciu egzekucji, wpis prawa własności nabywcy oraz wykreślenie wpisów powinny być dokonane zgodnie z przepisami ustawy notarjalnej i prawa o ustaleniu własności dóbr nieruchomych, o przywilejach i hipotekach;

3) prawo zabudowy, obciążające sprzedaną nieruchomość, będzie utrzymane; przepisy art. 542^{17} Tomu X cz. 1 pozostają w mocy.

Rozdział III.

Przepisy szczególne dla okręgów Sądów Apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz Sądu Okręgowego w Cieszynie.

Art. XXIX.

Komornik zawiesi na wniosek dziedzica lub kuratora spadku postępowanie egzekucyjne, jeżeli sąd spadkowy zezwolił na zwołanie wierzycieli (§ 813 kodeksu cywilnego).

Art. XXX.

Umorzenie egzekucji w myśl art. 56 prawa o sądowem postępowaniu egzekucyjnem nastąpi także wówczas, gdy wierzyciel ma w swojem władaniu rzecz ruchomą dłużnika, na której służy mu prawo zatrzymania.

Art. XXXI.

Zajęcie wierzytelności lub prawa, przewidziane w art. 140 prawa o sądowem postępowaniu egzekucyjnem, w przypadku zniszczenia wykazu hipotecznego dokonywa się aż do odnowienia wykazu przez złożenie tytułu wykonawczego do sądu grodzkiego, w którego okręgu nieruchomość jest położona, i przez uzyskanie zezwolenia sądu na złożenie tego tytułu w celu zajęcia wierzytelności lub prawa.

Art. XXXII.

Egzekucja przez sprzedaż ułamkowej części nieruchomości odbywa się według przepisów o egzekucji przez sprzedaż nieruchomości.

Art. XXXIII.

Jeżeli sąd hipoteczny odmówi prawomocnie wpisu ostrzeżenia z art. 149 prawa o sądowem postępowaniu egzekucyjnem, egzekucja będzie zawieszona aż do usunięcia przeszkody do wpisu. Prawo sprostowania księgi gruntowej służy narówni z dłużnikiem wierzycielowi.

Art. XXXIV.

§ 1. Egzekucja z nieruchomości, której wykaz hipoteczny uległ zniszczeniu, odbywa się tak, jak z nieruchomości wpisanej do wykazu hipotecznego.

§ 2. Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości przedstawione będzie sądowi, w którego okręgu nieruchomość jest położona, celem złożenia do zbioru dokumentów. Pozwolenie sądu na złożenie ma skutki wpisu o wszczęciu egzekucji.

§ 3. Wypis z wykazu złożonych w sądzie dokumentów, odnoszących się do danej nieruchomości, oraz zaświadczenie treści każdego ze złożonych dokumentów zastępują wykaz hipoteczny.

§ 4. W celu uzyskania prawa własności nabywca złoży we właściwym sądzie uwierzytelniony odpis postanowienia o przysądzeniu.

Art. XXXV.

Najemca lub dzierżawca, którego prawo było wpisane do księgi hipotecznej i któremu nabywca wypowiedział na zasadzie

art. 214 prawa o sądowem postępowaniu egzekucyjnem najem lub dzierżawę przed upływem terminu, ustalonego umową, otrzymuje z sumy podlegającej podziałowi wynagrodzenie za utracone prawo stosownie do oszacowania, co nie uwłacza dalszemu roszczeniu nabywcy lub dzierżawcy przeciwko ich dłużnikowi.

Art. XXXVI.

§ 1. Służebności, ciężary realne i wymowy, poprzedzające prawo wierzyciela egzekwującego, będą utrzymane w mocy bez potrącenia z ceny nabycia. Inne służebności, ciężary realne i wymowy będą utrzymane w mocy, jeżeli ich wartość, ustalona przy oszacowaniu, znajdzie pokrycie w cenie nabycia. Nabywca w tym przypadku może zaliczyć tę wartość na poczet ceny nabycia.

§ 2. Jeżeli cena nabycia nie wystarcza na pełne pokrycie powyższych praw, prawa te wygasają. W razie tylko częściowego pokrycia część wartości, znajdująca pokrycie, będzie wypłacona uprawnionemu według pierwszeństwa prawa wygasłego.

Art. XXXVII.

Sąd może na wniosek, złożony w myśl art. 190 prawa o sądowem postępowaniu egzekucyjnem, postanowić że nabywca ma przejąć służebność wpisaną bez potrącenia z ceny nabycia, jeżeli służebność jest dla realności uprawnionej ze względów gospodarczych konieczna, a nie obniża istotnie wartości nieruchomości obciążonej. Sąd może również postanowić za zgodą uprawnionego, że służebność albo ciężar realny, które znajdą pokrycie w cenie nabycia, będą zamiast przejęcia przez nabywcę zaspokojone sumą pieniężną.

Art. XXXVIII.

§ 1. W przypadku zabezpieczenia hipotecznego renty pieniężnej sąd wydzieli z ceny nabycia najpierw raty, zalegające za rok ostatni po dzień przybicia, następnie wartość renty, oznaczoną w oszacowaniu, albo sumę wykupu, gdy suma ta jest w wykazie wpisana.

§ 2. Jeżeli prawo do renty służy uprawnionemu na czas jego życia lub na czas ściśle nieoznaczony, sąd po wydzieleniu zaległych do dnia przybicia raty z ceny nabycia umieści na oprocentowaniu sumę, ustaloną w oszacowaniu, oraz postanowi, jakie kwoty i kiedy uprawniony będzie pobierał. Jeżeli suma, podlegająca podziałowi, nie wystarcza na pokrycie pełnej kwoty, uprawniony będzie pobierał nieuszczuplone raty renty, aż do wyczerpania całej sumy lub wcześniejszego wygaśnięcia swego prawa.

Art. XXXIX.

Zabezpieczone hipotecznie prawo odkupu lub pierwokupu

gaśnie wskutek licytacji bez odszkodowania; jednakże prawo takie, jeżeli służy z mocy ustawy, będzie utrzymane.

Art. XL.

Bez potrącenia z ceny nabycia utrzymuje się w mocy:

1) służebności, ciążące z samej ustawy na nieruchomości, choćby bez wpisu do księgi hipotecznej;

2) służebności drogi koniecznej;

3) prawo zabudowy, obciążające sprzedaną nieruchomość.

Art. XLI.

Prawa prenotowane będą uwzględnione w podziale tylko wówczas, gdy najpóźniej w terminie do zgłoszenia zarzutów przeciwko planowi podziału będzie złożony dowód, że postępowanie w celu usprawiedliwienia prenotacji zostało już wszczęte, albo że termin do wszczęcia jeszcze nie upłynął.

XLII.

Jeżeli istnieją warunki umorzenia prawa hipotecznego, sąd na wniosek osoby, której zaspokojenie zależne jest od umorzenia tego prawa, upoważni ją do wniosku o umorzenie, a sumę, przypadającą na zaspokojenie prawa, podlegającego umorzeniu, złoży do depozytu sądowego. Jeżeli w ciągu dwóch tygodni po uprawomocnieniu się planu podziału nie będzie sądowi wykazane, że wniosek o umorzenie został złożony, suma złożona do depozytu będzie wydana osobom, które według planu są uprawnione.

Art. XLIII.

W razie egzekucji z ruchomości, wchodzących w skład za kładu, który należy do przemysłowca górniczego i z którego ten przemysłowiec zalega z wnoszeniem opłat do kasy brackiej i wpłat, zatrzymanych pracownikom na cele tej kasy, zaległe za ostatnie dwa lata przed licytacją należności z tego tytułu bractwa górniczego korzystają z pierwszeństwa zaspokojenia narówni z należnościami, wymienionemi w art. 289 § 1 p. 8) prawa o sądowem postępowaniu egzekucyjnem. W razie egzekucji z nieruchomości, należącej do przemysłowca górniczego i mieszczącej w sobie zakład, należności powyższe korzystają z pierwszeństwa zaspokojenia narówni z należnościami, wymienionemi w art. 293 § 1 p. 4) tego prawa.

Art. XLIV.

§ 1. W podziale sumy, uzyskanej przez egzekucję z nieruchomości, uczestniczą także osoby, które mają prawa bez wpisu na

nieruchomości ciążące, jeżeli je zgłosiły najpóźniej w dniu uprawomocnienia się postanowienia o przysądzeniu i udowodniły dokumentem publicznym lub prywatnym z podpisem uwierzytelnionym.

§ 2. Prawa te będą zaspokojone po wierzytelnościach i prawach zabezpieczonych hipotecznie, jeżeli w myśl obowiązujących przepisów nie korzystają z innego stopnia zaspokojenia w stosunku do praw wpisanych; między sobą zaś — w kolejności, w jakiej powstały, jeżeli obowiązujące przepisy nie nadają im innego stopnia.

Art. XLV.

Jeżeli według orzeczenia sądowego dłużnik ma złożyć oświadczenie pewnej treści, oświadczenie dłużne uważa się za złożone z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia.

Art. XLVI.

§ 1. Tytuł wykonawczy, stwierdzający nabycie przez wierzyciela prawa, które nadaje się do wpisu do księgi hipotecznej, rejestru lub innej księgi publicznej, zastępuje oświadczenie woli dłużnika co do zezwolenia na dokonanie przeciwko niemu danego wpisu.

§ 2. Jeżeli prawa dłużnika nie są ujawnione w księdze, wierzyciel może na podstawie tytułu wykonawczego oraz na podstawie dokumentu, jaki jest potrzebny do wpisu na rzecz dłużnika, uzyskać wpis prawa dłużnika i na tej podstawie wpis swego prawa.

§ 3. Komornik, w którego okręgu dłużnik ma zamieszkanie lub przebywa, odbierze dłużnikowi na wniosek wierzyciela dokumenty, potrzebne do wpisu na rzecz dłużnika, i złoży je sądowi.

Art. XLVII.

§ Podział fizyczny wspólnej nieruchomości, dział spadku lub innej masy majątkowej oraz sprostowanie granic w wykonaniu tytułu egzekucyjnego przeprowadzi, z wyłączeniem komornika, sąd grodzki, w którego okręgu majątek się znajduje, przy udziale osób interesowanych z odpowiedniem uwzględnieniem przepisów § 841 do 853 kodeksu cywilnego.

§ 2. Na postanowienie, ustalające dział lub linję graniczną, służy zażalenie.

Art. XLVIII.

§ 1. Jeżeli egzekucja celem ściągnięcia należności pieniężnej jest skierowana do prawa, na rzecz dłużnika do księgi hipotecznej jeszcze niewpisanego, wierzyciel może, składając tytuł wykonawczy oraz dokument hipoteczny, wystawiony na rzecz dłużnika, żądać wpisania tego prawa na imię dłużnika i jednoczesnego zabezpieczenia swej wierzytelności przez zajęcie praw dłużnika (hipoteka sądowa).

§ 2. Dokument hipoteczny, potrzebny do wpisu, komornik na wniosek wierzyciela odbierze dłużnikowi.

§ 3. Jeżeli egzekucja wszczęta została przez kilku wierzycieli, komornik, odebrawszy dłużnikowi dokument hipoteczny, złoży jednocześnie wniosek o wpis praw na imię dłużnika i wszystkich tych wierzycieli.

Art. XLIX.

Pozostają w mocy:

1) przepisy § 47 ustawy z dnia 19 maja 1874 r., dotyczące ksiąg handlowych, praw hipotecznych na kolejach żelaznych i hipotecznego zabezpieczenia praw zastawu dla posiadaczy kolejowych obligacyj pierwszeństwa (Dz. u. p. autr. Nr. 70);

2) przepisy o zabezpieczeniu praw i roszczeń zapomocą prenotacji, o adnotacjach hipotecznych oraz o doręczaniu uchwał hipotecznych, nawet w przypadkach, gdy doręczenie odbywa się w postępowaniu egzekucyjnem;

3) przepisy art. 310 ustawy handlowej i §47 ustawy ją wprowadzającej o publicznej sprzedaży zastawu.

Art. L.

Jednocześnie z wpisem prawa własności na rzecz osoby, która uzyskała zakaz zbycia i obciążenia nieruchomości, należy w księdze gruntowej zaznaczyć, że prawu jej służy pierwszeństwo w stopniu wpisu zakazu, i wykreślić późniejsze wpisy, dokonane przeciwko dłużnikowi, jeżeli ich utrzymanie sprzeciwia się istocie przyznanego prawa wpisanego.

Art. LI.

W postępowaniu upadłościowem sprzedaży dokonywa zamiast sądu komornik.

Rozdział IV.

Przepisy szczególne szczególne dla okręgów Sądów Apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz Sądu Okręgowego w Katowicach.

Art. LII.

Pozostają w mocy z księgi ósmej ustawy o postępowaniu cywilnem § 728, 729, 735 do 749, 772, 774, 778, 780 do 784, 786, 859 do 863 na zmianami, wynikającemi z art. XVIII rozporządzenia niniejszego.

Art. LIII.

Pozostają w mocy przepisy egzekucyjne, zawarte w § 274 ust. 2, 322 ust. 3, 456 do 458, 753, 755, 756, 771, 772, 1003,

1984 ust. 2, 1990, 2115, 2213 i 2214 kodeksu cywilnego, tudzież w § 124 ust. 2, 129 ust. 4 i 370 liczba 2 kodeksu handlowego.

Art. LIV.

Artykuły XXX, XXXVI, XXXVII, XXXVIII, XLIII, XLIV, XLV i XLVI przepisów niniejszych będą odpowiednio stosowane także na obszarze Sądów Apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz Sądu Okręgowego w Katowicach.

Art. LV.

Umowny zakaz zbycia wierzytelności nie wyłącza egzekucji z tej wierzytelności.

Art. LVI.

Roszczenie o zachowek lub roszczenie z § 528 kodeksu cywilnego o zwrot darowizny podlega egzekucji tylko wówczas, gdy je przyznano w umowie lub gdy sprawa o roszczenie już się toczy.

Art. LVII.

Akty sądowe, zrównane z aktami notarjalnemi, są tytułami egzekucyjnemi w takich samych granicach, jak akty notarjalne.

Art. LVII.

Egzekucję z nieruchomości można prowadzić przeciwko spadkobiercom wpisanego właściciela, chociażby oni nie byli jeszcze wpisani jako właściciele.

Art. LIX.

§ 1. W celu zajęcia wierzytelności, zabezpieczonej hipoteką listową, oraz praw, wynikających z listu rentowego lub gruntowego, komornik oprócz zawiadomień, potrzebnych do zajęcia wierzytelności osobistej, odbierze list dłużnikowi i złoży go do depozytu sądowego. Zajęcie jest dokonane z chwilą spisania przez komornika protokółu stwierdzającego odebranie listu.

§ 2. W razie zajęcia części wierzytelności lub prawa, wynikającego z listu, dłużnik ma prawo żądać utworzenia listów częściowych. Wniosek powinien być ułożony komornikowi, który oznaczy, na jakie sumy mają być utworzone listy częściowe, i sprawę prześle władzy hipotecznej. Po utworzeniu listów częściowych władza hipoteczna przesyła je komornikowi, który list, mający służyć do zaspokojenia poszukiwanej wierzytelności, złoży do depozytu sądowego, drugi zaś list częściowy wyda dłużnikowi.

Art. LX.

Zajęcie długu gruntowego, wpisanego na rzecz właściciela, dokonywa się odpowiednio do przepisów o zajęciu wierzytelności, zabezpieczonej hipoteką księgową lub listową, zależnie od tego, czy powstał z hipoteki księgowej czy listowej.

Art. LXI.

Jeżeli egzekucja skierowana jest do roszczenia o przywłaszczenie nieruchomości, a pozwanie na rzecz dłużnika jeszcze nie nastąpiło, wierzyciel może żądać wpisania prawa własności na imię dłużnika, a jednocześnie może zabezpieczyć swoją należność w drodze hipoteki sądowej. O odebranie dłużnikowi dokumentów, potrzebnych do wpisu, wierzyciel zwraca się do komornika.

Art. LXII.

§ 1. Jeżeli co do prawa własności dłużnika wpisany jest sprzeciw, albo w księdze hipotecznej znajdują się inne wpisy, tamujące wpis o wszczęciu egzekucji, władza hipoteczna odmówi dokonania wpisu oraz zawiadomi o tem wierzyciela i komornika. Wierzycielowi służy prawo zażalenia w ciągu tygodnia do właściwego sądu.

§ 2. Władza hipoteczna zawiadomi komornika również o uprawomocnieniu się postanowienia, odmawiającego dokonania wpisu, a komornik po wysłuchaniu stron albo upoważni wierzyciela do wykonania praw dłużnika w celu usunięcia przeszkody, albo postępowanie umorzy. Komornik postępowanie w każdym razie umorzy, jeżeli wierzyciel w wyznaczonym terminie nie wykaże, że poczynił kroki celem usunięcia przeszkody.

Art. LXIII.

Bez potrącenia z ceny utrzymuje się w mocy:

1) prawa i renty, ciążące z samej ustawy na nieruchomości, choćby niewpisane do księgi hipotecznej;

2) służebności drogi koniecznej;

3) dziedziczne prawo zabudowy, obciążające sprzedaną nieruchomość;

4) służebności lub ciężary realne, wpisane jako wymiar.

Art. LXIV.

Wciągnięte do księgi hipotecznej prawo pierwokupu będzie w postępowaniu egzekucyjnem utrzymane bez odszkodowania nabywcy. To samo dotyczy praw wykupu lub pierwokupu, służących z mocy ustawy.

Art. LXV.

Przepisów o egzekucji celem zniesienia współwłasności nieruchomości w drodze sprzedaży publicznej nie stosuje się do współwłasności niepodzielnej ręki.

Art. LXVI.

Hipoteka sądowa może być wpisana tylko jako hipoteka zabezpieczająca.

„Egzekucja Sądowa" spełnia swoje zadania względem ogółu Kolegów.

Ale czy poszczególni Koledzy wywiązali się ze swoich obowiązków względem „Egzekucji Sądowej" uiszczając prenumeratę zaległą i za miesiąc bieżący?

Kto tego obowiązku nie wykonał powinien uczynić to natychmiast.

Obowiązkowość jest wszak dumą naszego zawodu.

KOLEDZY!

POPIERAJCIE

WŁASNE PISMO!

PRENUMERUJCIE

„Egzekucję Sądową"

NADSYŁAJCIE MATERJAŁY

DOTYCZĄCE NASZEGO ZAWODU.

Drukarnia „SIŁA", Warszawa, Marszałkowska 71. Tel. 834 - 48.